

újváros

XXIX. ÉVFOLYAM • MÁJUS - JÚNIUS • ÁRA: 600 FT

2017

3. szám

www.ujvaros.eu

KOLDUSOK ÉS MILLIÁRDOSOK

*Nem visszafordíthatatlan folyamat
a növekvő gazdasági és társadalmi
egyenlőtlenség.*

Tartalom

FÓKUSZ

4 nézőpont

Anyák napi csokor

Szalamín Edit

Nem unió, hanem egység

Tóth Pál

Szolidaritás korhatár nélkül

Andrea Turatti

6 körbejáró

Koldusok és milliárdosok

Vittorio Pelligra

Meritokrácia – egyenlőtlenség áruhában

Luigino Bruni

Prófécia és valóság

Tóth Judit

11 szemszög

Idővirágok

Hortoványi Emőke

12 arckép

Keresztény pénzügyek

Interjú Héjj Tiborral
Kovács Bertalan

AKTUÁLIS

15 színfolt

Üzenet a nyomorból

Kovács Bertalan

18 fénykép

Szegénységen is átragyogó mosoly

Prokopp Katalin

Fotó: Merényi Zita

20 hírmozaik

Hajléktalan Jézus-szobor

Prokopp Katalin

Kiút az európai krízisből

Tóth Ilona

Dobókocka vállalkozóknak

Andris József

Együtt Kairóban a békéért

Prokopp Katalin

LELKISÉG

22 alapkö

Nem jut be

Chiara Lubich

23 élőforrás

Haladás emberségben

VI. Pál pápa

24 életige

Május

Letizia Magri

25 igenlét

Beteg voltam...

Közeledés

Párbeszédben

26 életige

Június

Letizia Magri

27 igenlét

Túllátni a felszínen

Felelős kerestetik

MINDENNAPOK

28 gyöngyszem

Új feladat, kiút a krízisből

Rolf Infanger

Tíz évnyi gondoskodás

Csikné Sisák Zita

30 életmód

Morgás helyett igen a valóságra

Pasquale Ionata

A bocsánatkérés felszabadít

R. Poli és A. Goller

32 meseország

Visszajöttek!

Barlay Ágnes

Rajzolta: Jánossy Zsófia

34 szemrevaló

Munkálétről őszintén

Hortoványi Jenő

Régi pajtás

Göbel Gergely

35 derűlátó

Sajátos gyógymód

Walter Kostner

► Prokopp Katalin

Főszerkesztő

Rácsodálkozás

”

**A húsvéti
ünnepkör és
a természet
ébredése az
igaz remény
hírnökei.**

Hűvös, sőt hideg szél fújt ezekben az áprilisi végi napokban. Néhol havazott is. A telet idéző mínuszokban sokak megélhetését jelentő termések fagytak el. A természet mégis feltartóztathatatlanul robog a nyárba. A kopár ágakból lomb lesz, a világoszöldből sötétzöld, a rügyből termés. Döbbenetes és tanulságos ez a mindent lehengerlő, szinte dacos szívósság.

Valahogy ez nekem nehezebben megy, pedig most volt húsvét. A napokban megint egy világ omlott össze bennem, mikor egy eddig általam hitelesnek tartott emberben csalódtam. „Mire, kire lehet még számítani?” – zakatolt a fejemben. Pedig csak egy hete, hogy a feltámadási körmeneten felcsendült a kisgyerekkorom óta zsigereimben hangzó „meghalván az élet a halálon úr lett”. A legigazabb igazság próbál beférkőzni a tudatomba az évente ritmikus ismétlődő természetből és a vallási emlékezésből.

A húsvét, a benne rejlő titok 2017-ben a világ sok részén nemcsak liturgia és megemlékezés volt. Virágvasárnap két egyiptomi kopt keresztény templomban hajtottak végre robbantásos merényletet, amelyben 36-an haltak meg. Rá egy hétre jelentette be a konstantinápolyi pátriárka az al-Azhar egyetem békekonferenciáján való közös részvételét Ferenc pápával és a helyi vallási vezetőkkel. Mire lapunk az olvasókhoz kerül, már lezajlik ez a fontos esemény. Jel országnak-világnak, hogy a vallások együtt, az Istenbe vetett mélyülő hittel szállnak szembe a fegyverkereskedelem, a terrorizmus, a háborúk embert és Istent tipró szörnyeivel.

A kollégákkal együtt olvassuk az adatokat, elemzéseket, eseményeket korunk gazdaságáról, társadalmáról, az egekbe szökő

egyenlőtlenségről, amely a pusztításnak egy másik, az előzőtől korántsem független arca. A témában laikusként is gyakran elképedünk, nem egyszer felháborodunk.

És aztán rácsodálkozunk.

Arra, ahogyan kiváló közgazdászok, köztük a nemrég elhunyt Anthony Atkinson, alternatív megoldásokat javasolnak.

Arra, ahogy hiteles szakemberek, mint interjúalanyunk, Héjj Tibor, össze tudják egyeztetni az emberhez méltó életet és a pénz, valamint a vállalkozás világát.

Rácsodálkozunk arra, ahogy a közösségi gazdaság 25 év óta egy erkölcsileg felválalható alternatívát mutat be. Arra, ahogy Ferenc pápa erre látogatásával felhívja sokak figyelmét.

Rolfra, aki a személyes tragédiájából felkelve mianmari gyerekek százainak megélhetését biztosítja barátaival együtt.

A Manilában szolgáló négy missziós nővére, akik nap nap után magukra veszik a nyomor-negyedek gettóit uraló szenvedést.

A címlapon szereplő mondatot – „Nem visszafordíthatatlan folyamat a növekvő gazdasági és társadalmi egyenlőtlenség” – tehát nem holmi hurrá-optimizmus vagy naivság szülte. Nem is csak a csiripelő madarak vagy a virágzó orgonabokrok keltette elérzékenyülés.

A lapban szereplő cikkek, tapasztalatok ismeretében teljes meggyőződéssel vetettük papírra. Köszönöm-köszönjük mindazoknak, akiknek személyes példája, elkötelezett munkája az igaz remény hordozója! //

CSALÁD

Anyák napi csokor

Május első vasárnapja, anyák napja a legalapvetőbb emberi kötődés, az anya-gyermek kapcsolat „főhősnőjéről” való megemlékezés hagyományos alkalmá. Az anyák napjának megünneplése időben egybeesik a feminizmus, a nők tradicionális helyzetének radikális megváltoztatására törekvő nőmozgalom felerősödésével, amikor már a nők politikai választójogát is követelték. A II. világháborút követő években az európai államokban a törvényhozók kimondták és alkotmányba is foglalták a nők és a férfiak törvény előtti egyenlőségét.

A nők korábban hagyományos család-központú helyzetének megváltozása,

tömeges munkába állásuk a világháborúkat követő munkaerőhiány problémájának megoldására következett be.

A munkába állással párhuzamosan gyors ütemben emelkedett a nők iskolázottsága, és a fejlett országokban – néhány szakmát leszámítva – ma már több nő, mint férfi szerez felsőfokú képzettséget. Győzött tehát az emancipáció, mondhatnánk „túlgőzött”, hiszen a nők és férfiak harmonikus társadalmi együttműködését nem egy helyen veszélyeztetik a feminizmus ártalmas túlkapásai.

Az emancipáció győzelmét kísérő veszteségek legnagyobbika kétségtelenül a családi kohézió meggyengülése, melynek legsúlyosabb következménye a demográfiai válsághelyzet kialakulása. A prognózisok szerint Európa valóban bajban van, még a hagyományosan családcentrikus déli országokban sem születik elég gyermek.

Hazánkban 1950 óta küszködünk drámai kilengéseket mutató demográfiai hullámhegyekkel és -völgyekkel. Biztatónak tűnik azonban az utóbbi évek családpolitikai iránya: a gyermeknevelési költségek egy részének társadalmasítása, a gyermekes családok terheinek csökkentése, családi adókedvezmények, rugalmas gyed-extra, családi otthonteremtési kedvezmény, stb.

A napokban részt vettem egy közéleti előadáson, amelynek témája az volt, bevezethető-e Magyarországon a főállású anyaság. Az elvi válasz „igen” volt. A család-barát támogatási rendszer növelheti a nők választási szabadságát, a fájdalmas emancipációs dilemma, család vagy karrier, oldását, a személyes kiteljesedés, a boldogság megtalálását. Ha a családvédő intézkedéseket gondolatban csokorba szedjük, tekinthetjük köszöntésnek is anyák napjára. //

Szalamin Edit

pixabay.com

KULTÚRA

Nem unió, hanem egység

© CSC Audiovisív – Thomas Klamm

Részt vettem Rómában az ökumenikus virrasztáson, amelyet az *Együtt Európáért* kezdeményezés szervezett a Római Szerződés aláírásának 60. évfordulója alkalmából. Mindjárt az elején megfogott a liturgia újszerűsége. A szentírási részek előtt elhangzott egy „civil” olvasmány is az európai államfők 2004-ben kelt közös nyilatkozatából, amely felsorolja a közösen vállalt alapvető európai értékeket. Ekkor lett Magyarország kilenc más országgal együtt az Európai Unió tagja. Gyakran hallunk Európa keresztény gyökereiről, de ott helyben lenyűgöző volt hallani, hogy az a politikai szöveg mennyire illeszkedik Izajás próféta, az Apostolok cselekedetei és Máté evangéliumának soraihoz! A rövid, de velős

megszólalásokból is érezni lehetett, hogy valami új van a levegőben az egyházak szerepét illetően korunk válságoktól sújtott Európájában, nem csak a lelki megújulás szándékát illetően, hanem a tettek mezején is. A minap olvastam, hogy a virrasztás egyik szervezője, a Szent Egyed Község és a Francia Külügyminisztérium együttműködési szerződést írtak alá a béke, a vallásközi párbeszéd, a menekültek és migránsok befogadása, valamint a keresztény kisebbségek védelme ügyében. A francia kormány korábban is kinyilvánította elismerését a Szent Egyed közvetítő és kiengesztelő szorgalmazó tevékenységével Közép-Afrikában, valamint a közel-keleti menekültek számára megnyitott humanitárius folyosók szervezésével kapcsolatban. Mi pedig tanúi lehetünk annak, ahogy egy egyházi megújulási mozgalom – sajátos küldetésének megfelelően – a nemzetközi politikai élet szereplőjévé válik, és nem a pártpolitikai csatározások mentén. Egyházi és politikai vezetőkkel készített és a Twitteren azonnal szétküldött mini interjúk részeként János Morán, a Fokoláre Mozgalom társelnöke is beszélt erről a keresztény „visszatérésről”, és arról, hogy mi a Fokoláre Mozgalom sajátos szerepe ebben a folyamatban: „Megmutatni, hogy mi a különbség az unió és az egység között. Az unió eddigi gyakorlata az egyezkedésre épül. Ehelyett arra az egységre van szükség, amely a különbségek gazdagsága. Ennek kibontakoztatásában segít Chiara Lubich karizmája.” Ez a program sokat mondhat nekünk, magyaroknak is, akik nemzeti sajátosságaink megerősödésével szeretnénk az európai népek közösségének tagjai lenni. ///

Tóth Pál

TÁRSADALOM

Szolidaritás korhatár nélkül

Az idős házaspár, Anne (84) és Daniel (87) egy idősoththonban él, ahol olyan bőséges kosztot kapnak, hogy egy napon elhatározzák, kettőjüknek csak egy adagot kérnek. Az így megtakarított összeggel egy kislány teljes ellátását és iskoláztatását tudják segíteni a nemzetközi Új Család Mozgalom több évtizedes múltja visszatekintő távtámogatási projektjének keretében. A távtámogatás a világ számos országában hátrányos helyzetben élő gyermekek iránti szolidaritás konkrét megnyilvánulása.

„Legyetek mindig család!” – ezt adta mottóul Chiara Lubich a Fokoláre Mozgalom tagjainak 2005-ben. A támogatók nagylelkűsége és kitartása következtében ez a buzdítás a fent említett projekt keretében is megvalósulhat.

Firenze közelében, Loppianóban tavaly tartottak egy konferenciát „A kapcsolatok szegénysége” címmel. Az egyik előadó arról beszélt, hogy az ember születésének pillanatától kezdve azért képes megmaradni, mert törődnek vele és befogadják. Ezt igazolják a neandervölgyi emberek régészek által feltárt maradványai is, akik minden sérülékenységük ellenére meg tudták érni a felnőtt kort, mert segítséget kaptak a közösségtől.

A szolidaritás létezik, de nem mindig tudunk azonosulni vele és nem vagyunk képesek hosszabbtávú fejlesztésekre. Személyes lépésekről van szó, ezeket pedig sokszor befolyásolja

a család és a társadalom, amelyben élünk, segít vagy fékezik abban, hogy mások felé forduljunk.

Az utóbbi évek krízise alatt bebizonyosodott, hogy a jelen társadalomban a szolidaritásra fordított összegek akkor csökkennek, amikor előtérbe kerülnek az önmagunk körül forgó aggodalmak és akkor növekszenek, amikor nyitottak vagyunk a társadalom felé.

Nap mint nap látjuk a védtelen gyerekeket: az Aleppóból egyedül érkező vagy az olasz partokat elérve szüleiket keresőket. Látjuk a Haitin élőket, akik a hurrikán pusztítása után most a fertőző betegségek veszélyének vannak kitéve. Sorolhatnánk még. Mit tudunk tenni értük? Mi azért vagyunk életben, mert születésünkkor valaki befogadott, törődött velünk. Ilyen konkrét válaszokra van szükség! Lehetnek ezek látszólag apró tettek, mint Anne és Daniel felajánlása, de ha sok ilyen gyűlik össze, akkor segítenek enyhíteni a katasztrófák okozta sebeket. ///

Andrea Turatti

Forrás: CN; Fordította: Tóth Judit

afnonlus.org

A szegények tömegei mellett a kiváltságos kevesek aránytalanul nagy hatalommal bírnak a gazdaságban, politikában. Állami, egyházi és civil szervezetek összefogásával és egyéni felelősségvállalással befolyásolhatjuk a folyamatokat.

Koldusok és

Bele kell-e törődnünk a növekvő egyenlőtlenségbe, vagy van kiút?

milliárdosok

Flickr / Tuca Vieira

► Vittorio Pelligra

A 2017-es Oxfam-jelentés szerint a világ 8 leggazdagabb multimilliárdosa ugyanannyi anyagi javat birtokol, mint az össznépeesség szegényebbik 50 százaléka, 3 milliárd 600 millió ember. A világ népességének 70 százaléka pedig olyan országokban él, ahol az elmúlt harminc évben nőtt a társadalmi egyenlőtlenség mértéke.

Ezek az adatok elemzés nélkül is megértetik velünk, hogy milyen mértéket öltött az egyenlőtlenség földünkön, és milyen következményekkel járnak az olyan politikai és gazdasági berendezkedések, amelyek évtizedeken át azt hirdették, hogy az egyenlőtlenség a jóléti növekedéssel csökkenni fog, majd – a vitathatatlan tények láttán – beletörődtek, hogy az egyenlőtlenség a gazdasági növekedés ára.

Felépítettünk egy olyan rendszert, amelyben a gazdagság és a valódi értékek termelésének mechanizmusából a finanszírozás – vagyis a pénzügyi kapitalizmus –, a jövedelem és a pénz által termelt pénz kiszorította a valós gazdaságot, a munka szerepét, és nagyrészt a nemzetállamok ellenőrző funkcióját is. Ennek következtében elviselhetetlen és egyre növekvő a különbség azok között, akiknek mind több van, és akiknek semmijük sincs.

A szükséges rossz ... vagy mégsem szükséges?

A közgazdászok közül sokan úgy tekintenek az egyenlőtlenségre, mint a fejlődés árának másik oldalára, és van, aki egyenesen úgy

gondolja, hogy az egyenlőtlenség a gazdasági növekedés igazi motorja.

Ezt a szemléletet vallja Greg Mankiw a Harvard Egyetem professzora is, aki az egyik legismertebb kézikönyv szerzője, a bevezetés a közgazdaságtanba témában. Manapság ezt a művet szerte a világon kurzusok százaihoz használják. A professzor „Az 1 százalék védelmében” című sokatmondó értekezésében megindokolja a tétlenséget az egyenlőtlenség problémájával szemben. Többek között arra épít, hogy az emberekben az intelligencia öröklődik: a szülők és a gyermekek ugyanazt a genetikai állományt birtokolják, azonos az intelligenciahányadosuk és így generációkon át az anyagi helyzetük is állandó. Még az esélyegyenlőség világában is az intelligens szülőknek nagyobb valószínűséggel lesz intelligens gyermekük, és ebből fakadóan gazdagabbak is lesznek.

Szerencsére nem minden közgazdász adta meg magát a piac és a gazdagság ilyenfajta bálványozásának, mint az ember értékét mérő egyetlen mércének. Sőt, sokan küzdöttek és mind a mai napig azon dolgoznak a tudomány és a civil elköteleződés eszközeivel, hogy csökkentsék a gyalázatos és elfogadhatatlan egyenlőtlenséget; hogy olyan anyagi körülményeket teremtsenek, amelyek mindenki számára lehetővé teszik képességeinek fejlesztését, a családjuk anyagi helyzetétől függetlenül, hogy csökkentsék az egyenlőtlenséget, amit Ferenc pápa „minden társadalmi rossz gyökerének” nevez.

Atkinson nem törődött bele

Kiemelkedő ebből a szempontból a nemrég elhunyt Anthony Atkinson angol közgazdász személye. Ő egész életén keresztül az egyenlőtlenség tárgykörével foglalkozott, hogy kifejlessze a

Micha Thiemer

legjobb eszközöket annak mérésére, okainak megértésére, és hogy egyre hatékonyabb módszerekkel tudjunk szembeszállni vele.

„Sir Anthony Atkinson Londonban, Oxfordban és Cambridge-ben is tanított, kiváló tudós volt, nagyszerű látásmóddal” – emlékszik rá vissza barátja és kollégája, a Nobel-díjas Christopher Pissarides. Megértette, miért létezhet a szegénység és az egyenlőtlenség a mai gazdag világban, és főképp azt értette meg, mit kell tenni és hogy lehet ez ellen hatékonyan küzdeni.

Nagyon sok kollégájával szemben Atkinson sohasem törődött bele abba a hagyományos látásmódbba, miszerint a technikai fejlődéssel és a globalizációval szükségszerűen együtt jár az egyenlőtlenség növekedése. Még ha csökkenő mértékben is, de az államok és azok kormányai továbbra is rendelkeznek olyan lehetőségekkel, amelyekkel hatékonyan közbeléphetnek. Ha valami igazán hiányzik, az a politikai függetlenség, a tekintély és az akarat, hogy szembeszálljanak ezekkel a jelenségekkel. Atkinson másik nagy vágya a tudományos ismeretek és a konkrét tettek közötti szakadék áthidalása volt.

Járható utak

„Egyenlőtlenség. Mit lehet tenni?” című legutolsó könyve egyfajta szellemi végrendelet, amelyben tizenöt operatív javaslatot tesz, indoklással együtt: állami közbelépésektől kezdve, melyek a munkát elősegítő technikai fejlesztéseknek kedveznek, szemben az emberi munkaerőt helyettesítőekkel; politikai irányvonalakig, amelyek biztosítani tudnak egy minimum foglalkoztatottsági szintet. Felveti egy alap pénzügyi támogatás, egyfajta állami örökség létrehozását is, amelyet minden nagykorúvá váló fiatal megkaphatna; de tanácsolja a többkulcsos adó növelését is, 65 százalékos felső értékig a legmagasabb jövedelmek esetében. Emellett a feltételekhez nem kötött társadalmi részvételi jövedelem bevezetését is szorgalmazza először nemzeti, majd európai szinten, és azt is, hogy határozzuk meg a GDP 1 %-ának minimális szintjét, amit a gazdag országok a fejlődő országok támogatására fordítanak.

Természetesen ezeknek a javaslatoknak a kivitelezése, sőt sokak számára már a megértése sem könnyű, de Atkinson a komoly érvelés és a birtokában levő hatalmas adatmennyiség segítségével könyvét egy olyan bekezdéssel fejezi be, amelynek címe „Okok az optimizmusra”. Az új kihívások ellenére, mint a társadalom elöregedése, a növekvő egyenlőtlenség, a klímaváltozás és a geopolitika egyensúlyának kibillenése, „a megoldások ezekre a problémákra a kezünkben vannak” – írja, és azzal az állítással zárja, hogy „ha képesek vagyunk a nagyobb gazdagságot arra használni, hogy szembenézzünk ezekkel a kihívásokkal, és hogy elfogadjuk a javak kevésbé egyenlőtlen elosztását, akkor jó okunk van arra, hogy optimisták legyünk”. ///

Fordító: Szeles Ági
Forrás: CN

Meritokrácia – egyenlőtlenség álruhában

► **Luigino Bruni** //

Az egyenlőtlenség természetes állapot, mert mindannyian más talentumokkal születünk. Ebből a tételből indult ki Vilfredo Pareto közgazdász, amikor az 1800-as évek végén rámutatott, hogy a jövedelmek egyenlőtlenségének alapja az eltérő intelligencia, és ezt, mivel természetünkől adódik, egyszerűen el kell fogadnunk.

A kereszténységet az egyetemes testvériség radikális üzenete mozgatta, így már az ókorban felvette a harcot a szakrális-hierarchikus alapú egyenlőtlenséggel. Az egyenlőség időszakai azonban mindig rövidek voltak és kis közösségekre korlátozódtak, miközben az európai kereszténység története nagyrészt továbbra is az egyenlőlenségről és a kasztokról szólt. A kapitalizmus mozgástörvénye aztán megteremtette az egyenlőség és testvériség néhány szigetét az egyenlőtlenség tengerében. A modernitás és felvilágosodás hosszú és lassú kulturális

és vallási érési folyamata nyílt harcot indított az egyenlőtlenséggel szemben, utat engedve ezzel a váratlan, rendkívüli és jelentős felfedezések korának.

A modern Nyugat ezen csodái a természetes egyenlőtlenség elleni küzdelem eredményei, amit ekkor már nem megváltoztathatatlannak, hanem társadalmi tényezőnek tekintettek. Egyenlőségre törekvő társadalmak nélkül (és nem csupán demokratikus társadalmakról van szó, hiszen az sem minden esetben egalitárius, egyenlőségre irányuló) nem kapcsolódhatott volna be a politikába és a gazdaságba az a sok százezer férfi és nő, a fejlesztők és feltalálók, akik tevékenységükkel megváltoztatták a világot. Emellett a középkori Európa társadalmi, szellemi és gazdasági szempontból kiemelkedő pillanata is a városok és kolostorok egyenlőségre törekvő korszakaihoz kötődnek.

A 20. század aztán felgyorsította ezt a küzdelmet. Megteremtette a maga

szörnyeit, de alapvető szellemisége hozta létre a jóléti államot, előrelépést hozott a nők oktatása és munkavállalása terén, hozzájárult a gyermekmunka felszámolásához és az iskolakötelezettség létrejöttéhez, valamint lehetővé tette, hogy az idősök nyugdíjba vonulva félretehessék a munkát. Nagy összeget fektetett e közösségi javak megteremtésébe, így akarta eltörölni az egyenlőtlenségeket. Az 1900-as évek második fele sok európai ország számára aranykor volt: növekedett a széleskörű bevonás, az egyenlőség, a jogszerűség, a szabadság, javultak a munkakörülmények és csökkent a szolgátság, a szegénység, a kasztosodás és a kiváltságok szerepe.

De amíg sokan a történelem ezen boldog gazdasági fellendülésének gyümölcsét élvezték, a háttérben a gazdaság, a pénzügy és a politika egyenlőségellenes ellenforradalmat indított, amelyet a multinacionális nagyvállalatok és nemzetközi üzleti iskolák akartak és terveztek el. Ez nem újszerű, hiszen megmagyarázható a hatás és ellenhatás jelenségével. Van azonban egy alulértékelt újdonsága: mivel a kapitalizmus egyetemes kultusként jelenik meg, égető szüksége van valamiféle morális legitimitásra, melyet alaptételeit igazolhatja. És íme: a kapitalista piacra jellemző természetes egyenlőtlenség, amelyet mindezidáig csökkenteni igyekeztek, egyszer csak erkölcsi normává vált: meritokráciává. Elég volt megváltoztatni a nevét ahhoz, hogy többé ne rossznak, hanem jónak tekintsék, hiányosság helyett erénynek. A meritokrácia továbbá nem csak egy hangzatosabb név, hanem egy tökéletes megerősítő és gerjesztő mechanizmus, mert a természetes tehetséget nem ajándéknak, hanem érdemnek tekinti, és ezzel igazolja magát. A meritokrácia következtében a természetes egyenlőtlenség jutalmazott jelenség lett társadalmunkban. //

Fordító: Sás Benedetta Sára
Forrás: CN

Prófécia és valóság

► Tóth Judit //////////////

A közösségi gazdasághoz kapcsolódó 1200 vállalkozó, kutató és a téma iránt érdeklődő fiatal találkozott ez év február elején Rómában. A hullámhegyek és -völgyek szegélyezett úton megerősítő volt a látogatás a pápánál, aki nagyobb távlatokba helyezte ennek az új gazdasági szemléletnek és a belőle fakadó tevékenységeknek, vállalkozásoknak a „hivatását”.

A közösségi gazdaság (KG) gondolata 25 évvel ezelőtt született meg, amikor Chiara Lubich Brazíliában járt. Az évek során kisebb-nagyobb cégek és vállalati hálók jöttek létre, melyek a KG szellemében küzdenek a nyomor és a társadalmi igazságtalanság megszüntetéséért.

Luigino Bruni, fokolarinó és közgazdász köszöntötte a pápát. Miután megköszönte, hogy az enciklikáin keresztül, de azokon túl is komoly figyelmet fordít a gazdasági témákra, beszélt a jelenlévők által személyesen és vállalati életstílusként is megélt közösségiségről, mely által a KG alternatívát kíván nyújtani a szegénység és az igazságtalanság legyőzésére.

A pápa, lényegre törő beszédében, mely nagy egyetértésre talált a hallgatóságban, aláhúztta, hogy össze kell fornia két fogalomnak: gazdaság és közösség. „Két fogalom, melyeket

Pénz, szegénység, jövő. Ferenc pápa ezt a három témát emelte ki, amikor februárban a közösségi gazdaság szereplőivel találkozott a Vatikánban.

korunk kultúrája teljesen szétválaszt és gyakran egymással ellentétesnek tart. [...] Ti bemutattjátok az életetekkel, hogy a gazdaság és a közösség még szebbé válik, ha egymás mellett áll. Természetesen szebb a gazdaság, de szebb a közösség is, mert a szívek lelki közössége még teljesebb, ha az a javak, az adottságok, a nyereségek közösségévé válik.”

A pápa kiemelte milyen fontos a haszon megosztása, hogy a pénz ne váljon bálvánnyá, hangsúlyozta, hogy olyan gazdasági rendszert kell építenünk, mely nem csak arra korlátozódik, hogy törődjön az igazságtalanság áldozataival, hanem meg is teremti azt a társadalmat, ahol nincsenek leselejtezett vagy kirekesztett emberek. Beszéde végén a jövőről szólt, és arra hívott mindenkit, hogy ne a nagy számokkal, a mennyiséggel foglalkozunk, hanem inkább a minőséggel: a közösségi gazdaság vállalkozásai

”

A cél nem a nyereség, hanem hogy szolgáljunk mindenkit.

Anouk Grevin

legyenek só és kovász. Majd e szavakkal fejezte be beszédét: „A pusztító gazdaságra kimondott nem, egy olyan gazdaságra mondjon igent, mely éltet, mivel éli a megosztást, bevonja a szegényeket, a nyereséget felhasználja a közöségteremtéshez. [...] Kívánom, hogy továbbra is magja, sója és kovása legyenek egy másfajta, a szokásostól eltérő gazdaságnak: Isten országa gazdaságának, ahol a gazdagok meg tudják osztani gazdagságaikat, és ahol a szegényeket boldogoknak hívják. Köszönöm.”

Ezen a találkozón Anouk Grevin francia közgazdász is jelen volt, és röviden összefoglalta a KG lényegét: „Azt hiszem, a legjobb meghatározást a pápa adta meg, és ezért nagyon hálásak vagyunk. A KG elsősorban nem vállalatvezetési gyakorlat, hanem gazdasági szemlélet, olyan látásmód, mely a szegényeket, az ajándékozást, az ingyenességet, a kölcsönösséget állítja középpontba, nem pedig a hasznot és a pénzt. Tehát az a vállalkozó, aki a KG elveit szeretné követni, sokféleképpen gyakorolhatja és találhatja meg a maga útját. Talán a legjelképesebb, a legújzerűbb az, melyre Chiara mutatott rá a KG születésekor: a nyereség megosztása, mert így nem csak segítjük a nélkülözőket, hanem azt is kifejezzük, hogy nem a nyereség a vállalat célkitűzése. A cél az, hogy szolgáljunk mindenkit, főként azt, akinek leginkább szüksége van rá.”

A pápa a KG elsődleges feladatai közül kettőt emelt ki: Az első, hogy segítsük a fiatalokat, főként azokat, akik KG szerint működő cégeket szeretnének létrehozni. Azért is támogatnunk kell őket, mert nagyon kreatívak az adás kultúrájának továbbadásában, hogy minél többekkel és sokféle megismertessük, mert az nem csak a vállalkozókra vonatkozik, hanem mindenkire. A másik prioritás, hogy helyesebben lássuk a szegénység kérdését. A KG nem filantrópia, nem csupán a nélkülözők megsegítésében áll, hanem az a bizonyosság, hogy mindenkiben végtelen gazdagság rejlik, amit fel kell fedeznünk. Mondhatjuk, hogy mindannyian szegények vagyunk, ugyanakkor mindenkinek van mit adnia. A KG mindenkinek szeretné megadni ezt a lehetőséget: nemcsak azt, hogy megkapja, amire szüksége van, hanem hogy ajándékozza

is a benne rejlő gazdagságot, amelyre a többieknek szüksége van.

Egy másik résztvevő, a Magyarországról érkezett Rangics Máté termékmenedzser így értékelte az elhangzottakat: „Ferenc pápa beszéde rámutatott, hogy a legfontosabb továbbra is az élet: a tapasztalatok, valamint a konkrét szolgálat a tevékenység által, amit a vállalatok tesznek, hogy a világban az egyenlőtlenségek csökkenjenek. Ez egy olyan kapcsolódási pont, amit Ferenc pápa mélyen a szívében visel, hiszen sokszor jelennek meg a szegények az útmutatásaiban.

A legfontosabb része a beszédnek úgy gondolom az volt, hogy Ferenc pápa kiemelte: a KG nem egy kis közösségnek egy kis helyi problémára adott kis válasza, hanem egy olyan gazdasági irányzat, amelynek világszerte mainstream-mé kell válnia. Le kell cserélni a jelenleg uralkodó gazdasági paradigmákat a KG szerinti folyamatokra, és ebben nagy szerepe van mindenkinek, aki a KG-gal foglalkozik, vagy tudomása van róla. Ez a felfogás különbözik, gyakorlatilag sok ponton ellentétben áll azzal, amit sokan a KG szerepének gondolnak. A pápa a prófétai szerepet, a kovász jelleget hangsúlyozta, és a pénzügyi hozzájárulást tette a KG-ban való részvétel fokmérőjévé. A pápa ismét rávilágított, hogy a kovásznak az a szerepe, hogy a kenyér többi összetevőjével teljesen eggyé válva együtt növekedjen, majd sokszorozódni tudjon, és újabb kenyerek készüljenek, tehát folyamatos növekedés jellemzi. Látni kell tehát, hogy fontosabb változást a KG életében közvetlenül nem jelent Ferenc pápa beszéde, viszont sok értelmezésbeli vita végére pontot tesz, hiszen elmondta: a szolgálat, amit a KG nyújt, fontos, ugyanis felmutatja, hogyan lehet egy konkrét tevékenység által méltóságot adni a szegényeknek és bevonni őket. Ez a közvetlen, kizárólag pénzben kifejezett adakozás által nem valósul meg.” ///

Forrás: collegamentoch.focolare.org
Fordította: Fekete Mária

”

*A jelenlét az, hogy
üresen, szabadon,
áttetszően állunk
a másik elé.*

Idővirágok

► Hortoványi Emőke

Michael Ende 1973-ban megjelent közismert könyvének már a címe „Momo” utal a témájára: a szempillantás, a mozzanat, a perc tört része. A kislány, aki a Momo nevet viseli, lehet akár százéves, majd százkető. Vidám játékok kezdődnek, barátságok szövődnek egy elhagyatott amfiteátrumban, a dél-olasz városban. Mert: „Momo... úgy tudott figyelni, hogy tanácstalan, határozatlan emberek egyszeriben pontosan tudták, mit akarnak. A félénkek hirtelen szabadnak s bátornak érezték magukat. A boldogtalanok és szorongók bizakodók és boldogok lettek.” Míg meg nem jelennek egy láthatatlan, megfoghatatlan, de nagyon is valóságos hatalom ügynökei. Ők fondorlatosan vadásznak a szabad időre, amit az emberek egymásra szánnak. Kicsikarják a férfifodrászból, a barátságos vendéglősből, a segítőkész kőművesből – ki-ki a maga módján válik hajszolettá. A szürke

urakat, szürke táskáikkal az tartja fenn, hogy a másoktól elrabolt percek szippantják fel szürke szivarjaikban. Az időrablás rejtett harcmódora már-már győzedelmeskedik a világ felett, csak Momót kell még ártalmatlanítani. Momó azonban egy teknősbéka, a félórával előre látó Kassziopéia segítségével a Soha utcán át eljut a Seholsincs-házba, Hóra mesterhez. Ő hívja magához Momót, hogy beavassa az idő titkába.

„Csodálatos virág volt, Momo ilyet még soha nem látott. Mintha semmi másból, csakis fényességes színekből állt volna. Momo nem is sejtette, hogy ilyen színek egyáltalán vannak. A csillaginga kicsit megállt a virág fölött, a kislány teljesen elmerült a látványban, s mindenről megfeledkezett. Már maga az illat olyan volt, mintha soha másra nem vágyott volna, csak eddigi életében nem tudta, hogy erre vágyik...”

Hóra mester szavára Momó belevág az „üldözők üldözésébe”. Míg meg nem nyitja az elorzott töméntelen óra tárházat, ahol a „számtalan idővirág állt üvegkehelyként sorban a polcokon”. Miről is szól ez a meseregény?

A jelenlétről, hogy üresen, szabadon, áttetszően álljunk a másik elé.

A pillanatról, ami vagy kinyílik, vagy elfonnyad.

A lehetőségről, ami mindig felkínálkozik, mint új, még újabb, és a legújabb esély.

A munkáról, ami csak robot, ha nem válik szolgáltatá. Ami fölemészt minden harmóniát, ha pusztán hajsza. Ha nincs játék, nincs felüdülés... ha hiányzik az ünnep – abba csak torzulni lehet!

A kapcsolatokról, melyek kiüresednek, ha a dolgokat választjuk, ha az önérvényesítést hajtjuk. Amikor egyre gyarapodunk, ahelyett, hogy a kölcsönösségbe lépnenk.

A barátságról, ami – akaratlanul is – útjelzőnk, kísérőnk, bátorítónk.

Hóra mester hol fiatal, hol öreg, és nála ketyeg az összes óra.

„A fényoszlop, amely a kupola közepéből aláragyogott, már nemcsak látható volt – Momo egyszeriben hallotta is! Zene volt, s egyben valami egészen más. Momo hirtelen rádöbbsent: azt a zenét hallja, amit olykor halkan s nagyon messziről hallott, ha a villódzó csillagvilág alatt a csöndre fűlt.” Vannak szent pillanatok, percek, órák, amikor az időszirmocskák úgy mutatoznak meg, mint a kegyelem alázatos küldöttei. „Mert az idő élet. Az élet pedig a szívünkben lakik.”

Keresztény pénzügyek

A hit nem magánügy, a hívő ember hivatása kiterjed a pénz világára is. Héjj Tibor üzletemberrel beszélgettünk.

► Kovács Bertalan //

Miért érezzük úgy, hogy a kereszténység és a pénz világa között kibékíthetetlen ellentét feszül?

Közös bűnünk, hogy idáig jutottunk, és itt nem csak a keresztényekről, a kapitalistákról, vagy egy másik csoportról beszélek, hanem mind a hétmilliárd emberről. A főbűnös természetesen az, aki szándékosan ide akarta juttatni a közgondolkodást, de az „albűnösök” mi magunk vagyunk: a keresztények és az egyház, akik hagytuk, hogy mindez megtörténhessen és túl sokáig nem vettük fel a kesztyűt.

Héjj Tibor mérnök, vállalkozó és négygyermekes édesapa. Tanulmányait 1976 és 1983 között a Budapesti Műszaki Egyetemen, valamint 1993 és 1994 között az egyesült államokbeli Vanderbilt Universityn végezte. Ezt követően 6 évig dolgozott az amerikai The Boston Consulting Group németországi leányvállalatánál. Itthon megalapította a Napra Forgó Nonprofit Közhasznú Kft-t, amely jelenleg 120, a munkaerőpiacon hátrányos helyzetű személyt foglalkoztat és évente további 200 fölöttit juttat állásba piaci cégeknél. Jelenleg a Proactive Management Consulting Kft. ügyvezető igazgatója, több vállalkozás társtulajdonosa, valamint egyik oktatója a Corvinus Egyetemen meghirdetett „emberközpontú gazdaságtan” kurzusnak.

Héjj Tibor fotóalbumából (2)

Legfőképpen ki a jelenlegi helyzet okozója?

A neoliberális irányzat, amely először az államot választotta szét az egyháztól, aztán a gazdaságot a filozófiától és az értékektől, s végül az egyént a társadalomtól. Magánüggévé vált, hogy ki miben hisz, akár vallásos hitről, akár értékrendekről van szó. Atomizálni próbálta a családot is, és végül a személyen belül is hasadásokat hozott létre. Ezt például azzal érte el, hogy egy pénzügyi igazgatónak egész nap könyörtelenül excel-tábláznia kell és egyedül a profitra lehet gondja, de este, hogy valamilyen belső egyensúlya mégiscsak megmaradjon, foglalkozhat valami széppel, vagy mondjuk füstölöghet egy sort azokon a filmekken, amelyek épp ezt az életstílust figurázzák ki. Ebből sokan sajnos meg is élnek. Például a

család atomizálásának az egyik nagy haszonélvezője az állam. Ha az emberek elválnak, akkor kétszer annyi lakásra, bútorra, élettérre lesz szükség, és ez növeli a GDP-t. Ez nagyjából annak felel meg, mintha parancsba adnánk, hogy minden jó hazafi hajtson neki az autójával a villanyoszlopnak, hiszen így a javítási költségekből óriási bevétel keletkezhetne. De talán mégsem ez az értéknövelés legjobb stratégiája...

”

A bank tipikusan olyan dolog, amit lehet használni jóra és rosszra is.

Hol van a keresztény oldal hiányossága?

Az egyház egészen Nagy Konstantintól kezdve hatalmon volt. Túl sokáig támogatta a királyokat, a rabszolgatartást, a feudális berendezkedést, és ezt követően radikálisan átbillent a másik oldalra, „alulra”, ha tetszik. Sok olyan nagyszerű keresztény családfőt ismerek, akik nem merik bevallani keresztény körökben, hogy egy bankban dolgoznak, mert akkor a szemükre vetnék, hogy a pénzemberek oldalán állnak. A bank valójában tipikusan olyan dolog, amit lehet használni jóra és rosszra is. A középkorban az első bankokat a ferencesek hozták létre. Később, a 19. században is jöttek létre bankok, épp azért, hogy a szegény emberek a hitel révén ki tudjanak kerülni például egy háború utáni szorult helyzetből. Tehát értékek mentén a szegények javára hoztak létre bankokat. A bank ördögtől való lenne? Ez egy rossz zsigeri reakció, és ráadásul nem is praktikus.

De az azért belefér, hogy a bankokat alaposan megadóztassuk, ugye?

Ez a mondat, hogy „adóztassuk meg őket alaposan”, már azt mutatja, hogy vannak „ők”, és vagyunk „mi”, és ez nem helyes. Minden egyes dolgozó ember nyugdíjáruléka különböző bankokba kerül, hogy az összeg megtartsa az

értékét. Ha mi, a „nép”, most alaposan megadóztatjuk a bankokat, akkor tulajdonképpen magunkat is megadóztatjuk, és talán később nem fogunk örülni a nyugdíjunknak. El kell felejtenünk a „mi” és „ők” megkülönböztetését. Én magam sem vagyok kifejezett rajongója a bankoknak, de tudom, hogy szükség van rájuk. A bankok megadóztatása jó példája annak az álláspontnak, amit az egyház is sokáig vallott. Az egyház társadalmi tanítása az 1890-es években indult a *Rerum Novarum* enciklikával, tehát mára már van egy 120 éves íve. Pozitív, hogy az egyház reagált az eseményekre, állást foglalt, és igyekezett nem kiszolgálni az uralkodó osztályt. Azonban, ha kritikusan nézzük, lelassította azt a folyamatot, ami a kereszténység és a pénzügyi világ közeledését tette volna lehetővé. Időközben megváltozott maga a kontextus, és ez az izolált kép is lassan érvényét veszítette. Mostanra eljutottunk oda, hogy órát tarthatok egy pápai enciklikáról az állami Corvinus Egyetemen, amiért a diákok kreditet kapnak. Egy folytonos átmenet jött létre a két világ között, amelyeknek az erre fogékony résztvevői ezt örömmel fogadják és elősegítik. Én is ezek közé tartozom. Bár a biznisz oldalán állok, de azzal, hogy az értékelvűségről egy közgazdasági egyetemen tanítok, a párbeszédet kívánom előremozdítani.

Egy vállalkozás jó működésének a záloga a haszon. Vagy mégsem?

Ennek különböző szintjei vannak. Bizonyos vállalkozások egyetlen célja a tulajdonos pénzügyi hasznának maximalizálása, mások pedig kizárólag társadalmi hasznot akarnak létrehozni. Aztán vannak az átmenetek: akik elsősorban a

pixabay.com

”

A keresztény ember vállalkozó: az életével vállalkozik egy életmű létrehozására.

pénzügyi és másodsorban a társadalmi haszonra hajtanak, és fordítva. Az, aki egyáltalán nem akar pénzügyi hasznot, az nem tud vállalkozni, mert az ilyen vállalat nem fenntartható. A kérdés, hogy ez az elsődleges és kizárólagos cél-e, vagy pedig eszköz. XVI. Benedek pápa is leírta a *Caritas in Veritate* enciklikában, hogy nem az a baj, ha van nyereség, hanem ha azt nem arra használják, amire való.

Nem attól lesz egy cég felelős, ha kizárólag a tulajdonos anyagi hasznát tartja szem előtt, hanem ha egyformán figyelembe veszi a vállalkozás minden egyes érintettjét: az üzletfelektől és a beszállítóktól kezdve a munkatársakon át egészen a részvényesekig. Ehhez hasonlóan figyelembe kell venni az érintettek anyagi hasznán túl az ő lelki és szellemi hasznukat is. Sok paraméterre optimalizálni ugyanakkor nagyon nehéz, hiszen egyik szempont adott esetben ellentétbe kerülhet egy másikkal, és egy-egy döntés gyakran válik nehezen védhetővé. Miért nem a legjobb pontszámmal jelentkezőt vetted föl? Miért nem a legolcsóbb ajánlatod fogadtad el? Azért nem, mert nem csak egyetlen szempontot vettél figyelembe a döntéskor. A menedzsment dolga nem a maximalizálás, hanem a holisztikus módon történő optimalizálás, amely mindenkire tekintettel van. Ez fárasztó munka, de így lesz a vállalkozás felelősen fenntartható.

Népszerű ez a szemléletmód?

Amikor Magyarországon ilyesmikről beszélek, gyakran megmosolyognak. Máshol viszont egészen más a helyzet. Nemrég voltam egy konferencián, ahol találkoztam egy svájci hölgygel, aki egy üzleti iskolában tanít. Az ő diákjainak a 60%-a társadalmi vállalkozó akar lenni. Ki akarna beállni egy multinacionális céghez, hogy a részesedését megnövelje egytized százalékkal, amikor társadalmi értéket is lehet teremteni?

A mi kultúránk – és most egyszerre gondolok magunkra, mint keresztényekre és mint magyarokra – alapvetően egy kockázatkerülő kultúra. Sőt, a kockázatvállalókat általában felelőtlennek tekintjük. Ezzel szemben a pápa éppen arra biztat, hogy tegyék a fiatalokat vállalkozóvá! A keresztény ember ugyanis kockázatot vállal, nem is tud mást tenni. Ha Jézus kockázatkerülő lett volna, valószínűleg még ma is otthon fűrészné a gerendákat. Nekünk is kockázatot kell vállalni. Persze értelmes kockázatot: fölkészülten, kifele fordulva. A létünkkel tesszük ezt, például azzal, hogy párbeszédbe lépünk olyanokkal, akikről pontosan tudjuk, hogy más-keppen gondolkodnak, vagy hogy jót teszünk azokkal is, akikről nem tudjuk biztosan, hogy ezt viszonzni fogják. A keresztény ember tulajdonképpen vállalkozó: az életével vállalkozik egy életmű létrehozására.

Neked hogyan sikerült kereszténynek maradnod a biznisz világában?

Amikor az Egyesült Államokban behívtak állásinterjúra álmaim cégéhez, nagyon megörültem, de meg is ijedtem. Azt kérdeztem magamtól: nekem tényleg itt van a helyem? Tanácsot kértem az amerikai fokolár közösség egyik tagjától: mit tegyek? Megtehetem-e, hogy egy olyan céghez megyek dolgozni, ahol ötcsillagos szállodákban fogok lakni, vezérigazgatókkal fogok tárgyalni és a legmenőbb autókkal fogok jární? Szabad-e nekem itt dolgoznom? Az illető egyrészt megerősítette bennem a fenntartást ezekkel a számomra túlságosan fényűző körülményekkel kapcsolatban, ugyanakkor azt is mondta, hogy bátran menjek oda dolgozni, mert amíg kényelmetlennek érzem ezt a helyet, addig nincs baj. „Te vagy a mi küldöttünk. Ha te nem mész oda, hogyan jutunk el hozzájuk?” És lényegében ez is történt. Mindig is egy picit felemás voltam, kicsit ki is lógtam közülük, de azért elfogadtak, és sok embernek sokat tudtam adni. Nem jöttek el velem templomba, nem kezdtek el enciklikákat olvasni, de mégis létrejött velük egy olyan kapcsolat, ami megerősített engem ebben a kettős hivatásomban és nekik meg egy új látásmódra adott esélyt. És többen idővel keresztényekké is lettek. ///

Üzenet a nyomorból

Filmforgatás a
Fülöp-szigeteken.
A szegénységgel való
találkozás átalakító ereje.

► Kovács Bertalan

Mi közünk van a szegényekhez és a nyomorultakhoz? Talán a társadalmi felelősségvállalás? Az esélyegyenlőség megteremtése az egész világon? Esetleg magával ragad minket valamilyen politikai szólam? Mindez közelében sincs annak a húsba vágó tapasztalatnak, amely a perifériák felé hajt minket: mi magunk is segítségre szorulunk. Itt, a mi kényelmes nyugati világunkban mindenünk megvan, de valami mégis hiányzik az életünkből. A Shoeshine.hu keresztény videoblog stábjá anyagot gyűjteni utazott a manilai nyomornegyedekbe, de a sok órányi felvétel mellett annál valami sokkal többet hoztak haza: az ottani élet átütő erejű üzenetét.

Honnan jött az ötlet, hogy Manilában forgassatok?

Huszár Domi: Egy meghívásnak tettünk eleget. Két évvel ezelőtt találkoztunk Fábíán Edit Mirjam nővérrel, az ottani misszió egyik tagjával, aki már ismerte a korábbi munkáinkat. Elkezdtünk beszélgetni vele, és megfogalmazódott az az ötlet, hogy csináljunk a missziójukról egy filmet. Először nem tűnt reálisnak, de ahogy telt az idő, a gondolat nem hagyott nyugodni minket, és éreztük,

hogy talán több ez, mint egy kósza fellángolás. Úgy döntöttünk, hogy belevágunk, és megpróbálunk forrást találni az útra.

Bazsik Ádám: Nem azt döntöttük el, hogy utazunk, hanem hogy mi magunk megteesszük a saját részünket az utazás érdekében. Számomra nagyon fontos volt, hogy hagyjunk esélyt Istennek: ha összegyűlik az utazáshoz szükséges keret, akkor megyünk, de ha nem, akkor nem.

Farkas Feri: Az elején úgy tűnt, hogy a próbálkozásunk kudarcba fullad. Egy weboldalon keresztül elindítottunk egy közösségi finanszírozási kampányt, de nem sikerült megnyernünk az embereket, hogy ilyen módon támogassanak minket. Ezért újra kellett gondolnunk, milyen más megoldás van arra, hogy megvalósuljon ez a projekt.

Dom: Személyes és üzleti kapcsolatokon keresztül folytattuk a forráskeresést, és végül magánemberek, üzletemberek, alapítványok és cégek álltak mellénk. A sok kicsi adományból aztán lehetővé vált, hogy október elején ott álljunk a reptéren, indulásra készen.

Milyen körülmények fogadtak titeket Manilában?

Ádám: Erős kultúrsokkot jelentett szembeülni az ottani valósággal. A repülőtéren Mirjam nővér várt minket, és hazafelé az úton, ami nagyjából három órán át tartott a dugóban, bevezetett minket a helyi szociális és kulturális helyzetbe. A mi könnyű, európai lelkünknek már ez is épp elég ijesztő volt. Magyarországon sem kell messzire menni szegénységtől, de az az elképesztő nyomor – mind a

Shoeshine
fotóalbumából

látható valóságban, mind a lelkekben – már az első órában jól fejbe vágott minket.

Feri: A nővérek ugyan csak négyen vannak, de a missziójuk annyira sokrétű és olyan sok helyen jelen vannak, hogy akár két hónapon keresztül is forgathattunk volna. Mi viszont mindent igyekeztünk besűríteni abba a három hétbe, amíg ott voltunk, és ez így nagyon tömény volt.

Domi: Már az első napokban elkezdtek járni a gettók legmélyét. A nővéreket, akik habitusban vannak, nem támadják meg, mi viszont testőröket kaptunk, csak úgy tudtunk bemenni a nyomornegyedekbe. Elkezdtek felvenni az interjúkat ezekkel az rettenetes sorsú fiatalokkal, akik gyermekkorukban prostitúcióra vagy emberölésre kényszerültek, megerőszakolták, bántalmazták őket... Ahogy hallgattuk a történeteket, mi is akarva-akaratlanul részeseivé váltunk. Az európai wellnesskereszténység gyomrát rendkívül megfekszi ez a fajta impulzus. Pár nap után eljutottunk oda, hogy azt éreztük, megteltünk ezzel a sok drámával, nyomorral, szenvedéssel: ez a környezet egyszerűen rákényszerített minket arra, hogy túllépjünk a saját határainkon.

Volt valamilyen világos elképzeléseket arról, hogy mit is kerestek?

Domi: Valami olyat, ami nem a tipikus, számunkra megszokott kérdéseket feszegeti a hitünkkel vagy a mindennapi életünkkel kapcsolatban. Olyasmit akartunk hazahozni, ami kizökkenti az európai embert a saját világából, a sztereotipikus gondolkodásából.

Ádám: Gyakran tapasztalom, hogy amikor bent ülök a szentmiséken, azon túl, hogy Jézussal próbálok találkozni az Eucharishtiában, szinte fáj minden. Néha elképesztően közhelyesnek és megöregedettnek érzem a vallásos légkört, amelyben élünk, és ez nem csak egy-egy prédikációra vagy misére vonatkozik. Úgy érzem, nem találok a helyem ezekben a „klasszikus katolikus” formákban. Bevallom, én eredetileg azért mentem ki, hogy egy filmet készítssek, de ez nagyon naiv hozzáállás volt. Ennél sokkal több történt: egy mély, erős benyomást kaptam, ami aztán abban is segített, hogy az itthoni életemet jobban tudjam folytatni.

Szóval azért valamennyire megváltoztatott titeket ez az út?

Feri: Én nem sokat változtam, talán inkább a gondolkozásmódom. Amikor úgy érzem, nem mennek jól a saját dolgaim, vagy krízisben vagyok, akkor visszagondolok azokra az emberi sorsokra, akikkel találkoztunk.

Domi: Amikor hazajöttem, engem egy hónapig komor szürkesség vett körül. Nem akartam kimozdulni otthonról, sok mindenben alábbhagyott a lelkesedésem, sokáig nem is aludtam túl jól. Aztán elkezdtem feldolgozni a felvett anyagot, és ahogy hallgattam a nővérek szavait – munka közben néha ugyanazt ötször, tízszer is meg kell hallgatni – úgy vált számomra világossá, hogy igenis volt értelme ennek az útnak, volt értelme átélni ezt a tapasztalatot. Nagyon sok mindent átértékeltem magamban.

Ádám: Mi voltunk ott kint azok a nagyvű, büszke keresztények, akiket Jézus meghívott a vízén járni, mi pedig az első lépés után elsüllyedtünk. Nem volt a végén feltámadás: ami megváltozott, hogy most már legalább tudatában vagyunk annak, hogy elsüllyedtünk. Volt egy levélváltásom az egyik nővérrel, amiben szóba került, hogy ők is látták rajtunk, ahogy egészen magunkba fordultunk, a szorongás szélén voltunk, és ez nekik is nehéz volt.

Feri: A missziós nővérek nagy szabadságot és örömet élnek meg a munkájukban, áthatja az életüket a feltámadás lelke. Olyan tapasztalat ez, ami az én életemben talán valamivel erőteljesebben van jelen, és ezért picit másképp éltem át az utat, mint Domi vagy Ádám. A nővérek később szóvá tették, hogy miért nem jelenik meg határozottabban az öröm és az önfeledtség a filmben. Én teljesen megértem az ő hiányukat, de mégis örülök, hogy végül olyan lett a filmünk, amilyen. Azokat a fiatalokat, akiknek a filmet készítettük, nem ezzel az üzenettel lehet megragadni. Nekik kérdésföltévesre van szükségük, valami olyasmire, ami megzavarja a kényelmüket.

Domi: A mai fiatal már nem az a fiatal, akinek pulpitusokról meg lehet mondani, hogyan kell élni az életet. A mai

Shoeshine
fotóalbumából (3)

fiatalok rengeteg kérdéssel foglalkoznak, és éppen ezért érdekesebb kérdéseket feltenni, mint egzakt, ezeréves válaszokat mormolni. A filmünkben rengeteg a kérdés. Hogy állsz az életeddél? Mit keresel? Mitől vagy boldog?

Tehát a film tulajdonképpen rólatok is szól.

Ádám: Amióta csináljuk a videoblogot, úgy működünk, hogy valamit befogadunk, áteresztjük magunkon, és csinálunk belőle valami mást – a mi esetünkben egy filmet. Azt adjuk vissza, amit mi magunk megértettünk, amit mi magunk átéltünk. Igen, ebben a filmben biztosan benne van ez a mi „átersztésünk”.

Domi: Nem akartunk egy klasszikus értelemben vett dokumentumfilmet készíteni. Valami olyasmit szerettünk volna alkotni, amihez értünk: objektíven, de mégis egy nagy adag érzelmi töltettel bedobni az emberek közé ezt a témát, hogy ők találják meg a válaszokat saját magukban. Három lehetséges befejezést

gondoltunk ki a filmnek, és nem véletlen, hogy végül amellel döntöttünk, amelyik egy kérdéssel zár, nem pedig egy világos kijelentéssel.

Ádám: Nagy szeretettel várunk mindenkit a további vetítésekre. Szeretnénk, hogy ezek igazán közösségi események legyenek, beszélgetéssel, megosztással, és hogy akár tőlünk is lehessen a végén kérdezni. A honlapunkra folyamatosan igyekszünk feltölteni a következő budapesti és vidéki vetítések időpontját, és reméljük, hogy minél több emberrel találkozunk majd ezeken az alkalmakon! *///*

A Faces of Love film aktuális vetítéseinek időpontjai folyamatosan frissülnek a facesoflove.shoeshine.hu weboldalon. A videoblog stábja örömmel fogad kérdéseket, visszajelzéseket, felajánlásokat a facesoflove@shoeshine.hu email címen.

Szegénységen is átragyogó mosoly

Az életkép áprilisban készült Beregszászon, Nyíregyházától alig 100 kilométerre. M3-as, majd 41-es főút – közben átszeljük a Tiszát –, a határ után csak 8 kilométer, és meg is érkeztünk. A szegénység jelen van a Nyírségben is, de ez már egy másik ország, Ukrajna. Van miért panaszkodni a magyar egészségügyre és oktatásra, de a helyzet nem említhető egy lapon az északnyugati határunkon túl élők körülményeivel.

Ukrajnában a külső és belső instabilitás érdeke a modern kor mágnásainak. Petro Porosenko államfő a válság és a háború ellenére is növelte vagyonát, a Forbes 2016-os adatai szerint 858 millió dollárra. Ezzel jócskán elmarad a leggazdagabb ukrán üzletember, a donyecki Rinat Ahmetov mögött, akinek bár sokat esett a vagyona, még mindig meghaladja a 2 milliárd dollárt. Porosenko orosz üzleti érdekeltségei hatalmas nyereséget hoznak, miközben országa háborúban áll legnagyobb szomszédjával. Közben a Panamai Akták révén kirobbant offshore botrányt is túlélte. Mindent átítat a korrupció, a létrehozott korrupcióellenes ügynökség csak kirakatbábu. Az állapotokon nyilvánvalóan nem akar változtatni ez a politikai elit sem.

De talán az *Egymásért Egyesület* (ld. Új Város, 2016. május) és más kezdeményezések résztvevőinek van igazuk, akik nem a rendszert szidják, hanem a szolidaritás kisebb-nagyobb tetteivel állnak az ukrainai szegények mellé, és a megnehezített vámszabályok ellenére – melyek miatt a nagy segélyszervezetek visszavonultak – eltökéltek abban, hogy megosszák szomszédos testvéreinkkel a javaikat. A mosolygó, gyermeke kezét fogó fiatalasszony a szegénység közepette is egy jobb jövőben reménykedik. Ki tudjuk-e annyira tágitani a szívünket, meg tudjuk-e tenni a saját részünket azért, hogy neki és sorstársainak valódi reménye legyen? ///

Prokopp Katalin

Fotó: Merényi Zita

Hajléktalan Jézus szobor

Szokatlan témájú szobrot adtak át április 17-én a VIII. kerületi Horváth Mihály téren. A szokatlan Krisztus-ábrázolás padon fekvő hajléktalanként jeleníti meg Jézust.

Papp László, miután megérintette a szobrot, azt mondta a Híradónak: jó érzés látni, hogy most odafigyelnek a hajléktalanokra, mert a legtöbben nem hisznek abban, hogy van kiút. A férfi öt éven keresztül volt fedél nélküli. „Feküdtem a padon, méghozzá éveken keresztül. De az nekem előrelépés volt, mert egyébként a földön aludtam” – emlékezett vissza.

A bronzszobrot Timothy Schmalz kanadai szobrász tervezte, első példányát 2013-ban helyezték el Torontóban. A szobor másolatai már megtalálhatóak Londonban, Washingtonban, Madridban, Oklahomában és Rómában is. A VIII. kerületi szoborállítását egy baráti társaság a Magyar Máltai Szeretetszolgálattal közösen kezdeményezte, a költségekre gyűjtést szerveztek. A Hajléktalan Jézust országjáró körútra viszi a szeretetszolgálat, és előreláthatóan pünkösdkor érkezik vissza Budapestre. „Azokba a városokba szeretnénk elvinni, ahol a Magyar Máltai Szeretetszolgálat erőteljesen részt vesz a hajléktalan-ellátásban. Tehát Miskolcon, Kecskeméten és talán Pécsen is ott lesz a Jézus szobor” – mondta Vecsei Miklós, a szeretetszolgálat alelnöke.

Szobrot arról és annak állít egy közösség, akit kiemelten szeret, tisztel. A kereszténység egyik legforradalmibb tanítása a kiemelt szeretet a kicsinyek, szerencsétlenek, peremre szorultak iránt. Jézus tanításában azonosul velük, és az argentin pápa is nemegyszer próbálja a figyelmünket, szívünket feléjük irányítani. ///

Prokopp Katalin

foclare.org

Kiút az európai krízisből?

Európáról sokan és sokféle módon beszélnek. Arról is, hogy a jelenlegi krízist csak együtt lehet megoldani. Tehát *Európa és együtt*. A különböző keresztény felekezetekhez tartozó mozgalmak és közösségek tagjaiból álló *Együtt Európáért* pont ezt a két szót állítja egymás szolgálatába. Célja, hogy a kereszténység alapvető értékeiből konkrét válaszok szülessenek a kontinens problémáira. A kezdeményezés tizenhét éve létezik, s az egymással kiengesztelődött közösségek szeretetszövetsége tartja össze. Ez a határokon és nemzeteken át szövődő háló alapvető emberi és keresztényi hivatásunkban köt össze minket, s megerősíti köztünk az alapot, amelyre nemzeti, etnikai, történelmi és kulturális különbözőségeink épülhetnek. Mi ilyen Európát szeretnénk: amely egységét a különbözőségben éli meg.

Március 24-én, a Római Szerződés aláírásának 60. évfordulóján az örök városban politikusok, több egyház és 23 mozgalom és közösség képviselői imádkoztak föld-részünkért. A virrasztáson az ősi alapokra épült Tizenkét apostolról nevezett bazilikában Isten segítségét kértük, és hangot adtunk annak – amit sokszor elfelejtünk –, hogy a keresztények egysége és másokkal is megélt testvérisége a szó legnemesebb értelmében vett politika szolgáltatása kell, hogy álljon. Együtt Európáért. Ferenc pápa arra hívta az Európai Unió állam- és kormányfőit, hogy térképezzék fel az „utat, amely egy 'új európai humanizmushoz' vezet”. Meggyőződésem, hogy az *Együtt Európáért* – sok más, a kontinens érdekében végzett pozitív erőfeszítéssel együtt – nem csupán útjelző, hanem egyben út is e nemes cél felé. ///

Tóth Ilona

demokratia.hu

Dobókocka vállalkozóknak

Magyar és spanyol nyelvű vállalkozói kockát kapott ajándékba Ferenc pápa ez év februárjában, a Községi Gazdaság találkozó résztvevőitől. Az ajándékokat John Mundell, a kocka ötletgazdája és megalkotója adta át. A kocka hat oldalán az alábbi mottók olvashatóak: *Érték minden ember, minden idea; Építsd kapcsolataidat minden nap; A tettek is fontosak, nem csak a szavak; Legyél első, amikor segíteni kell; Oszd meg tudásod és idődet; Versenytársaid lehetnek barátaid is.* A kocka játékos és gyakorlati módon segít a kisvállalkozásoknak szem előtt tartani ezeket az értékeket.

A rendezvény előtt megkerestek, hogy a céggel el tudjuk-e készíteni a kocka magyar változatát. Azonnal igent mondtam, hisz valahányszor forgatjuk és olvassuk, felfrissülhetünk általa. Az eszteregályos munka, a fatest, a matricák és a krómozás mind más-más szakemberek tudását, egy emberi láncolat munkáját dicséri. Barabási-Albert László, a hálózati elmélet megalkotója azt állítja, hogy öt személyen keresztül eljuthatunk a világon bárkihez. Most is ez történt, ahogyan a láncolatban megalkotott kocka végül több ember lelkes közreműködésével eljutott a pápához. A kockát igyekszem naponta forgatni, erőt ad a nehézségek elviseléséhez, és biztatást, örömet a munka során. *Oszd meg tudásod és idődet!* – olvastam egyik reggel. A munkával töltött élet sokszor kaotikus és intenzív. Olyan ez, mint egy kis »falu«, ahol minden ember csinálja a saját napi feladatát. Kihívás megállni, időt tölteni egy másik emberrel, megosztani az időmet. De ha így teszünk, akkor az mindig valami jót eredményez! ///

Andris József

Együtt Kairóban a békéért

Az Al Azhar mecset főimámja, Ahmed Mohamed el-Tajjib sejk meghívta Kairóba a békéről szóló nemzetközi konferenciára I. Bartolomeiosz konstantinápolyi ökumenikus pátriárkát is. Az április 28–29-i eseményen a főimámon kívül felszólal Ferenc pápa is, aki II. Tavadosz kopt pápával és az egyiptomi katolikus közösséggel találkozik.

Bartolomeiosz a húsvéti Szent Liturgia alkalmával ismertette Ferenc pápa sajátkezű levelét, amelyben megköszöni barátságát és kifejezi reményét, hogy rövidesen találkoznak. A pátriárka hozzáfűzte: *„Lehet, hogy igen hamar alkalom adódik erre. Engem is meghívtak az Al Azhar Egyetemre Kairóba, így április 28-án egyben a pápával is találkozunk.”*

A Róma és Konstantinápoly püspöke, Péter és András apostoltestvérek utódai között a barátság nem új keletű: 2014 és 16 között négy alkalommal találkoztak: utoljára a Leszbosz-szigeti látogatás alkalmával, először pedig a teljes egészében ökumenikus pápai utazás során, Ferenc akkor végig a konstantinápolyi pátriárka és Hjerionimosz athéni ortodox érsek mellett maradt, és egyetlen eseményt sem rendeztek külön a katolikus közösség számára.

Egy ilyen történelmi pillanatban, azaz néhány nappal az egyiptomi koptok húsvétján történt merényletek után, különösen is sokatmondó a pápa és az ortodox pátriárka egyidejű jelenléte a nagy szunnita egyetemen tartott találkozón. „A különböző felekezetű keresztények közt az egység és közelség jele, és kifejezi az együttműködés szándékát is azokkal a muszlimokkal, akik visszautasítják az erőszakot, valamint a terrorizmus és a vérengzés igazolását a vallással” – kommentálja a Vatican Insider ///

Prokopp Katalin

újváros 2017/3. május-június

Nem jut be

Az alábbi radikális, ugyanakkor lírai hangvételű írás szembesít az anyagiakon túli „gazdagságainkkal”, melyek kiszorítják életünkől Istent.

► Chiara Lubich ////

A Fokoláre Mozgalom alapítója, az embert középpontba állító Közösségi Gazdaság terv elindítója.

Chiara Lubich és első társai már a mozgalom kezdeteitől törekedtek arra, hogy az evangéliumi szegénységet a teljesség igényével éljék meg. Azért, hogy egyre jobban elsajátítsák, Jézusra tekintenek, a megtestesült Igére, aki önként szegénnyé lett. A szegénység az életükben nem cél önmagában, hanem a szeretetből fakad. A szeretet ad, és így szegénnyé válik, csak annyi marad meg neki, amennyire szüksége van. Az anyagi javaktól való elszakadás elkerülhetetlen feltétele Jézus követésének, és annak, hogy betöltsük a lelkünket és mások lelkét is Istennel.

„Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni Isten Országába” (Mt 19,24). A gazdag, aki nem Jézus akarata szerint cselekszik, örök életét teszi kockára. Mindnyájan gazdagok vagyunk azonban, amíg Jézus nem él bennünk teljesen. A koldus is, aki ragaszkodik a darab kenyérhez, amit tarisznyájában őriz, és szitkozódik, ha valaki hozzá merészel nyúlni, éppoly gazdag, mint bárki más. Szíve hozzátapad valamihez, ami nem Isten. Ha nem lesz szegénnyé,

evangéliumi szegénnyé, nem jut be a Meny-nyek Országába.

Az odavezető út szűk: csak a semmi fér el rajta.

Van, akinek a tudomány a gazdagsága. Fölfuvalkodottsága megakadályozza abban, hogy belépjen az Országba, az Ország pedig hozzá költözzék. Ezért Isten bölcsességének lelke nem talál helyet benne.

Van, akinek az elbizakodottság, a gőg, az érzelmek a gazdagsága. Amíg meg nem szabadul mindezekről, nem Istentől való. Mindentől el kell szakadnunk, hogy Isten és a teremtett világ az Isten által meghatározott rend szerint foglalja el helyét a szívünkben. Van, akinek az aggodalmak a gazdagsága. Nem képes belevetni azokat Isten szívébe, s ezért gyötrődik. Hiányzik belőle az öröm, a béke és a szeretet, mely Isten országának velejárója.

Nem jut be oda.

Van, akinek a bűnei a gazdagsága, azokat siratja, kínlódik miattuk, ahelyett, hogy elégetné őket Isten irgalmában és előre tekintene, szeretné Istent és felebarátait, megnyervén így azt az időt is, amikor nem szeretett. //

Forrás: Chiara Lubich: Elmélkedések, Új Város, Budapest, 2008.

”

**Ha az emberek
nem azért alkotnak
csoportokat, hogy
barátokra, hanem hogy
haszonra tegyenek szert,
akkor ez szembeállítja
őket.**

Haladás emberségben

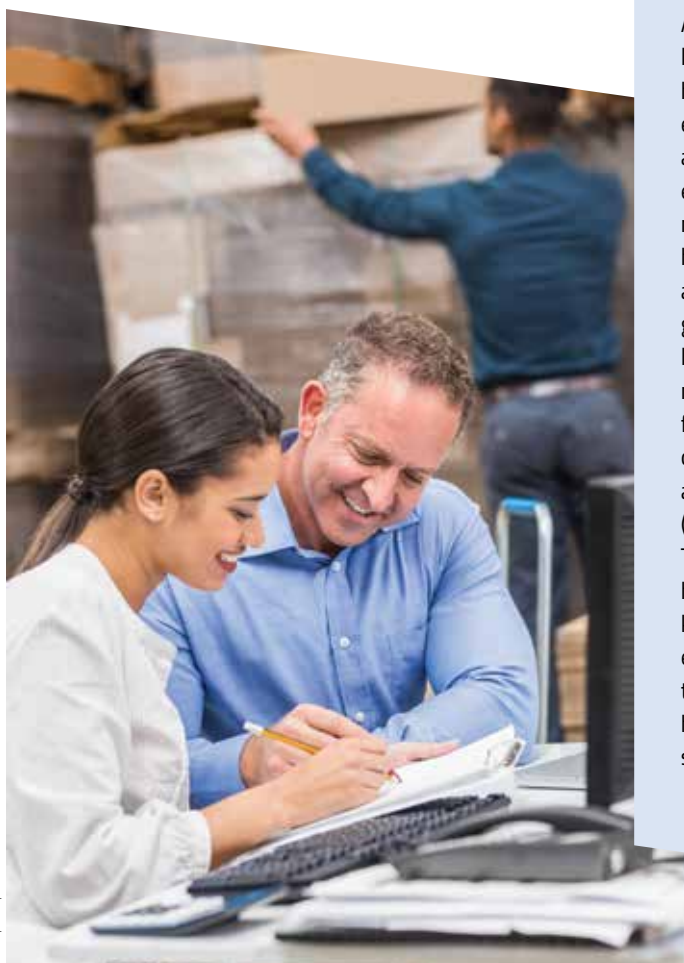
▶ VI. Pál pápa

Sem az egyének, sem a nemzetek nem tarthatják végső céljuknak az anyagi javak egyre növekvő bőségét. Minden gyarapodásnak két oldala van ugyanis: egyfelől szükséges az ember számára, hogy növekedjék általa emberségben, másfelől azonban béklyóba veri ugyanezt az embert, ha úgy törekszik rá, mint a legfőbb értékre, ami nem is engedi azután önmagán túltekinteni. Ilyenkor végül a szív megkeményedik, a lélek bezárul a másik ember előtt, s az emberek nem azért alkotnak csoportokat, hogy barátokra, hanem hogy haszonra tegyenek szert, ez pedig csakhamar szembeállítja őket és megbontja közösségüket. Ezért a pusztá gazdasági javak megszerzése, mint folyamat nemcsak hogy megakadályozza az ember emberségének növekedését, hanem objektíve ellentétes az ember valódi nagyságával.

A termelés növelését célzó programoknak csak egy céljuk lehet: az emberi személyiség szolgálata. Hiszen arra való, hogy csökkentsék az egyenlőtlenséget, megszüntessék az emberek közötti megkülönböztetést, felszabadítsák az embert a szolgaságból, mégpedig úgy, hogy maga váljék képessé az evilági létrendben helyzetét jobbá tenni, erkölcsi fejlődését előmozdítani, belső adottságait kifejleszteni. A haladás azt jelenti, hogy a társadalmi fejlődésre éppúgy gondot kell fordítani, mint a gazdasági gyarapodásra. Mert nem elégséges csak azért gyarapítani a közösség gazdagságát, hogy aztán egyenlően lehessen azt elosztani; nem elégséges csak azért gyorsítani a műszaki haladást, hogy az ily módon emberibbé változtatott föld alkalmasabb lakóhellyé váljék. Azokat, akik a haladásért dolgoznak, az előttük járók tévedései figyelmeztetik: kerüljék el azokat a veszélyeket, amelyek ezen az úton leselkednek rájuk. (...)

Teljességgel elveszíti értelmét a gazdaság is, a technika is, ha nem az ember javát szolgálja, amint ez rendeltetészerű kötelessége. Az ember viszont csak abban a mértékben igazán ember, amilyen mértékben saját fejlődésének maga a kovácsa, tetteinek uraként, tettei következményeinek bírájaként, összhangban azzal a természettel, amit Teremtőjétől kapott, s amit szabadon elfogad, képességeivel és igényeivel együtt. ///

Részlet az 50 éve, 1967-ben megjelent
Popolorum Progressio kezdetű enciklikából. (19, 34)

MÁJUS

„Én veletek
vagyok
minden nap,
a világ végéig.”

(Mt 28,20)

themichiganatholic.org

Hétköznapi felfedezések

Evangéliumának végén Máté elbeszéli Jézus földi életének utolsó eseményeit, hogy feltámadt, és beteljesítette küldetését.

Meghirdette Isten újjáteremtő szeretetét minden teremtmény iránt, és megnyitotta a testvériségre vezető utat az emberiség történelmében. Máté számára Jézus a „velünk az Isten”, az Emmánuel, akit a próféták megjövendöltek, és akire Izrael népe várt. Jézus, mielőtt visszatér az Atyához, ösz-szegyűjti tanítványait, akiknek közelebből is feltárta küldetését, és rájuk bízta, hogy vigyék tovább művét.

Merész vállalkozás ez, de Jézus biztatja az apostolokat: nem fordul el tőlük, sőt megígéri, hogy velük marad minden nap, támogatja, elkíséri és bátorítja őket „a világ végezetéig”.

Segítségével tanúságot tesznek majd a vele való találkozásról, ígéjéről, befogadó és irgalmas szeretetéről mindenki iránt, hogy sokan találkozhassanak vele, és együtt alkossák Isten új népét a szeretet parancsa alapján. Mondhatjuk, Isten öröme van, hogy velem, veled, velünk lehet minden nap a világ végezetéig, saját személyes életünk és az egész emberiség történelmének végéig. Vajon ez valóban így van? Valóban találkozhatunk vele?

Igen, „Ő ott van minden sarkon, mellettünk jár. Elrejtőzik a szegényekben, a lenézettekben, a kicsikben, a betegekben, a tanácstalanokban és azokban, akik nem élhetnek szabadon. Ott van abban, aki csúnya, és aki kitaszított... Azt mondta: »... éhes voltam, és ennem adtatok...«¹ Tanuljuk meg fölfedezni őt ott, ahol van!”²

Jelen van ígéjében, amelyet ha gyakorlatra váltunk, megújítja a létünket, jelen van a föld minden pontján az Eukarisztiában, és működik a lelkipásztorokon keresztül is, akik a népet szolgálják. Jelen van, amikor egyetértésre tudunk jutni egymás között³, így hatékonyabb az imádságunk, amellyel az Atyához fordulunk, és fényt kapunk mindennapi döntéseinkhez.

„Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig”: mekkora reményt kelt ez az ígért! Arra bátorít, hogy keressük meg őt utunkon. Tárjuk ki a szívünket és a karunkat, legyünk készen a befogadásra és az osztozásra egyénileg, és együtt is, mint családi vagy egyházi közösség, munkahelyi vagy baráti társaság, civil- vagy vallási szervezet. Így Jézussal találkozhatunk, öröm és fény tölt el, amely az Ő jelenlétét jelzi.

Ha minden reggel arra gondolunk: „Szeretném ma fölfedezni, hol akar találkozni velem Isten!”, akkor mi is olyan örömet tapasztalunk majd, mint amiről a következő történet szól.

„Férjem édesanyja egészen a féltékenysé-
gig ragaszkodott a fiához. Egy évvel ezelőtt daganatot állapítottak meg nála. Kezeléseket kapott és ápolásra volt szüksége, amelyet lánya nem tudott vállalni. Ebben az időszakban vettem részt a máriapolin⁴, ahol megismertem a Szeretet-Istent, és ez megváltoztatta az életemet. Megté-
résem első következménye az volt, hogy összes félelmemet legyőzve magunkhoz vettük anyósomat. Új fény árasztotta el a szívemet, és ezért őt is új szemmel láttam. Most már tudtam, hogy Jézust ápolom és gondozom benne. Ő pedig legnagyobb meglepetésemre viszonzta ezt, minden kis gesztusra nagy szeretettel válaszolt. Sok áldozatot kért tőlünk ez az időszak, és amikor anyósom megnyugodva elköltözött az égbe, mindannyiunk szívében béke volt. Azokban a napokban vettem észre, hogy gyermeket várok, akire kilenc éve vágytunk! Ez a gyermek számunkra Isten szeretetének kézzelfogható jele volt.”⁵ ///

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Vö. Mt 25,35; ² Vö. Chiara Lubich: Az élet ígéje, Fedezzük fel, hogy közel van Isten, 1982. június, Città Nuova 1982/10, 44. o.; ³ Vö. Mt 18,20

⁴ A Fokoláre Mozgalom lelkigyakorlat jellegű találkozója, szó szerint: Mária városa

⁵ In „I fioretti di Chiara e dei Focolari”, szerk. Dorian Zamboni, San Paolo 2002, 43-44. o.

Beteg voltam...

2015 karácsonyán ismertem meg egy fiút, Mohamedet, aki csónakon jött át Afrikából Olaszországba. Abban a kórházban feküdt, ahol dolgozom, nagyon agresszív nyirokmirigy-daganatban szenvedett és teljesen egyedül volt. Családommal együtt úgy gondoltuk, amikor kiengedik a kórházból, befogadjuk magunkhoz, hogy az életének ezt a nehéz időszakát velünk együtt élje át. Úgy fogadtuk őt, mint saját gyermekünket, mint akit mi választottunk. Anyagi szükségleteiben és amiben tudtuk, gondját viseltük, etettük, öltöztettük... Amikor jobban érezte magát, iskolába is járt. Mohamed komolyan hívó muzulmán volt. Mindent megtettünk, hogy hite ne hagyjon alább, hanem segítséget nyújthasson számára ebben az időszakban. Elvittük a mecsetbe, otthon pedig egy helyet biztosítottunk neki az imához, amit nagyon hűségesen végzett.

Eleinte nem volt könnyű a helyzet, mert gyerekeink élettere leszűkülött. Egyik nap észrevettem, hogy a fiam megváltozott. Odamentem hozzá és könnyek között mondtam neki, hogy nem szeretném a saját fiamat elveszíteni valaki más miatt. A beszélgetésünk után teljesen átalakult a kapcsolata Mohameddel, ajándéknak tekinti, amit megél, és nagyon fontosak lettek egymás számára. Lányom kezdetben nehezen tudott kapcsolatot teremteni Mohameddel, mert az ő kultúrájukban más a fiúk kapcsolata a lányokkal, de igyekezett mindent megtenni, és fokozatosan igaz barátság szövődött köztük. Harmadik gyermekünk, amikor Mohamed még kórházban volt, éjszaka is meglátogatta,

mert az orvosok látták, hogy a közelségnek köszönhetően a fiú minden eredménye stabilizálódott.

Mohamed időközben lassanként megvakult az egyik szemére, de soha nem csüggedt el. Ez volt utolsó Facebook bejegyzése: „Vannak dolgok, amiket nem láthatunk a szemünkkel, de érezhetjük, és megélhetjük szeretettel és bátorsággal, mert a szeretet mindent legyőz.”

Az utóbbi időben sikerült felvenni a kapcsolatot Mohamed édesanyjával, és ez különös pillanat volt. Többek között azt mondta: „Most ti vagytok az igazi családja. Én testileg adtam neki életet, ti az igazi életet adtatok.”

*Forrás: collegamentoch.focolare.hu
Fordította: Fekete Mária*

Közeledés

Van egy bátyám, aki vidéken él, de hetente többször is jön Budapestre. Ennek ellenére a kapcsolatunk formális, szinte csak nyáron találkozunk. Tegnap lett volna édesanyám 80 éves, és neki fájó pont volt, hogy a bátyámmal nagyon hideg a viszonyunk. Délután ismét a kezembe vettem az életigét, amely egy új szívet, új lelket adott nekem. Este ezzel az új, nyitott szívvel felhívtam telefonon, és felköszöntöttem a névnapján. Nagyon örült, sőt miután meg kellett szakítanunk a beszélgetést, visszahívott. Azt éreztem, hogy beszélgetni szeretne... majdnem egy órán keresztül voltunk „jó testvérek”. Talán egyszer sikerül vele is egy szívvé, egy lélekké válunk.

M. Andrea

Párbeszédben

Hazafelé menet az óvodából, ahol dolgozom, magammal cipeltem egy nagy képet, hogy lamináltassam a kolléganőm kérésére. Mentem egyik helyről a másikra, de sehol nem vállalták el, és egyre terhebbnek éreztem az egészet.

Közben elmentem egy üzlet előtt, és eszembe jutott, hogy vennem kell valamit otthonra, mert épp elfogyott. Mielőtt beléptem volna, bizonytalanság töltött el. Elgondolkodtam, mi is az a jó, amit meg kell tennem. Tudtam, 6-kor elkezdjük a közösségi találkozót, de rögtön egy másik hang is megszólalt: úgyis lesz, aki késik! Vajon mi a fontosabb? Számomra az, hogy a saját közösségem aktív építője legyek. Örömet éreztem, hogy ebben a pillanatban Istennel folytatok párbeszédet, aki egy döntés elé állított, és én szabad vagyok, hogy válaszoljak neki. Nem mentem be vásárolni, hanem hazafelé indultam. Alig tettem meg pár lépést, amikor összefutottam azzal az édesanyával, aki festette a képet, amit cipeltem. Mikor megtudta, mit szeretnék, nagy lelkesen felajánlotta, hogy majd elintézi. A buszt éppen elértem, és pontban 6-kor már otthon voltam. Ráadásul aznap este kaptunk ajándékba néhány dolgot, többek között épp azt is, amit a boltban venni szerettem volna.

Gyöngyi Marianna

Isten gyengéden szeret

„Amint engem
küldött az Atya,
úgy küldelek
én is titeket.”

(Jn 20,21)

Jézus keresztre feszítése után a tanítványok bezárkóztak, mert meg voltak ijedve és össze voltak zavarodva, annak ellenére, hogy előtte Vele jártak-keltek Palesztina útjain, amikor mindenkinek hirdette, hogy *Isten Atya, és mindenkit gyengéden szeret.*

Az Atya elküldte Jézust, hogy az életével tanúságot tegyen erről a nagy újdonságról, sőt mi több, megnyissa az utat, hogy az emberek Istennel találkozhassanak: Istennel, aki háromság, önmagában is szeretetközösség, és ebbe a végtelen ölelésbe vonja be teremtményeit. Nyilvános működése során sokan látták, hallották és tapasztalták jóságát, befogadó, megbocsátó és reményt adó szavainak és tetteinek gyümölcsét. Aztán elítélték és keresztre feszítették. Ezek után írja le János evangéliuma, hogy Jézus harmadnapra föltámadt, megjelent tanítványainak és meghívta őket, hogy folytassák küldetését:

„Amint engem küldött az Atya,
úgy küldelek én is titeket.”

Mintha azt mondaná nekik: „Emlékeztek, mennyire mellettem álltam, mennyire szomjajztatok az igazságot és a békét, és én hogyan oltottam szomjúságokat? Hogyan gyógyítottam meg testben és lélekben, akiket az emberek kítaszítottak és megvetettek? Hogyan védtem meg a szegények, az özvegyek és az idegenek méltóságát? Folytassátok most már ti! Hirdessétek az evangéliumot, amelyet kaptatok, hirdessétek, hogy Isten azt szeretné, hogy mindenki találkozzon vele! Hirdessétek, hogy ti mindannyian testvérek vagytok!”

Minden ember a Szeretet Isten képére van megteremtve, ezért a szívében vágyik arra, hogy találkozzon Vele, valamint minden kultúra és társadalom megpróbálja felépíteni az együttéléshez szükséges

kapcsolatokat. De mennyi fáradsággal jár ez, mennyi ellentmondás és nehézség akadályoz a célhoz vezető úton! Ezek a legmélyebb vágyaink nap mint nap ellentétbe kerülnek emberi törekénységünkkel, bezárkózunk, félelem tölt el, bizalmatlanok vagyunk, és előítéletek élnek bennünk egymás iránt. Az Úr viszont ma is nagy bizalommal ismétli:

„Amint engem küldött az Atya,
úgy küldelek én is titeket.”

Mit kezdjünk ebben a hónapban ezzel a meghökkentő meghívással? Vajon nem eleve halva született gondolat testvériséget építeni a többnyire megosztott emberiség körében? Érdemes egyáltalán belekezdeni?

Egyedül valóban soha nem lennénk képesek erre, de Jézustól rendkívüli ajándékot kaptunk, a Szentlelket, aki segít kitartanunk, hogy minden embert szeressünk, még az ellenségeinket is.

„A Szentlélek, akit a keresztségben megkapunk [...], lévén a szeretet és az egység lelke – legyőzve a faji, kulturális és társadalmi hovatartozás különbségeiből fakadó nehézségeket – minden hívőt egyesített a Feltámadottal és egymással. [...] Önzésünk építi fel azokat a falakat, melyek elszigetelnek a többiektől és kizárják világunkból azokat, akik mások, mint mi. [...] Hallgatva a Szentlélek hangjára azon fáradozunk majd, hogy minden téren növekedjünk ebben az egységben és közösségben [...] azáltal, hogy elfojtjuk a megosztottság csírait, melyeket magunkban hordozunk.”¹

A Szentlélek segítségével mi is idézzük fel és éljük meg ebben a hónapban a szeretetre indító ígéket, használjunk ki minden kis és nagy lehetőséget a többiekkel való kapcsolatban: hallgassuk meg őket, érezzünk együtt velük, folytassunk párbeszédet, bátorítsuk és vonjuk be őket,

törődünk velük, bocsássunk meg nekik és értékeljük őket! Így eleget teszünk a jézusi küldetésnek, hogy folytassuk a küldetését, és legyünk a tőle kapott élet közvetítői.

A buddhista szerzetesek egy csoportja is ezt tapasztalta meg a Fokoláre Mozgalom olaszországi nemzetközi városkájában, Loppianóban, ahol mind a nyolcszáz lakos megpróbál az evangéliumhoz hűen élni. Mélyen megérintette őket az evangéliumi szeretet, amelyet korábban nem ismertek. Egyikük ezt mesélte: „A piszkos cipőmet az ajtón kívül hagytam, és másnap reggelre valaki kitisztította. Az ajtón kívül hagytam a piszkos ruhámat, és reggelre valaki kimosta, kivasalta. Tudták, hogy fázom, mert délkelet-ázsiai vagyok, ezért jobban befűtöttek, és plusz takarót is kaptam. Egyik nap megkérdeztem, hogy miért tettétek ezt. »Egyszerűen azért, mert szeretünk« – hangzott a válasz.”² És ez az esemény a buddhisták és a keresztények között igazi párbeszédet indított el. ///

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Vö. C. Lubich, Az élet ígéje/1994. január – *Növekedni az egységben*, in Új Város, 1994/1, 12-13. o.

² Vö. C. Lubich, *La mia esperienza nel campo interreligioso: punti della spiritualità aperti alle religioni*, Aachen (Németország), 1998. november 13.

Túllátni a felszínen

A tanítványaim az iskolában az ártéri házakról tanultak környezet órán, és gondoltam, hogy technika órán kivitelez-zük gyurmából. Elosztottam őket négy csoportra. Közösbe tették a gyurmájukat és ami egyéb szükséges eszközük volt, majd megbeszélték egymás között, miként fogják kivitelezni. Az egyik fiú odajött hozzám, hogy ő nem szeretne részt venni. Első hallásra azt hittem, csak viccel. Visszaült a helyére, odamentem hozzá és ahogy a szemébe nézek, látom, nagyon sír. Gondoltam, valami hatalmas tragédia történt. Kérdezgettem, de csak azt hajtogatta, hogy nem szeretne ehhez csatlakozni. Társai mondták, annyi a baj otthon, hogy ezért nem szeretné a gyurmáját betenni a közösbe. Mély fájdalom ült ki az arcára. Tudtam, hogy egyedül neveli az anyukája, akinek súlyos rohamai szoktak lenni, amit a gyermek rendszeresen végignéz. A félelem járta át, és teljesen védtelen volt. Szomorú voltam, hogy elkeserítettem ezzel a feladattal. Később az is kiderült, hogy a baj az, hogy anyukájának nincs munkája, és nincs pénzük új gyurmát venni. Aztán azt is elmesélték a gyerekek, hogy ez még az első osztályos gyurmájuk, amit még soha nem használtak. Gondoltam, itt az ideje használni. A fiút megnyugtattam, hogy ha elfogy a gyurmája, akkor veszek neki másikat. Ekkor már kezdett a fény és a béke visszatérni a szemébe és az arcára. A társai azt javasolták, hogy csak kevés gyurmát adjon közösbe. Közös ismertük fel a gyerekekkel ezt a helyzetet, és jó volt megélni, hogy tudtuk egymást tanítani, befogadni.

Lukács Judit

Felelős kerestetik

Néhány éve gyógytornászként dolgozom. A munkám során több olyan beteggel találkozom, akinek az állapota – betegsége progresszív jellegéből adódóan – folyamatosan romlik, így a szinten tartás is nehezen valósítható meg. Az egyik ilyen kislány anyukája felelősöket keresett. Az orvosokat és engem, mint gyógytornászt is okolt amiatt, hogy gyermeke állapota nem javul, ami egyébként nekem is nagyon fájt és engem is megviselt. A gyereket elvitte egy másik, velem egyidős gyógytornászhoz, majd javasolta, nézzem meg, hogy a másik szakember hogyan dolgozik. Valójában neki is ugyanannyi a szakmai tapasztalata, mint nekem. A kollégáim nem tartották helyesnek, hogy elmenjek megnézni a tornát, amit a másik gyógytornász tart. Bár én is éreztem, hogy bizonyos értelemben ez részemről megalázkodás, mégis elhatároztam, hogy elmegyek. Hisz, ha nemet mondok erre a „meghívásra”, akkor falat építek a szülő felé, érezni fogja a neheztélésemet, a megbántottságomat, és sokkal nehezebb lesz az együttműködés. Éreztem, félre kell most tennem az önzésemet. Ez a történet nem arról szól, hogy ez nekem hogy esik, hanem azt kell próbálnom megérteni, hogy a család mit él meg ezzel a betegséggel. Biztosítanom kell őket, hogy én is a legjobbat szeretném a gyermeküknek, amiért igyekszem mindent megtenni. Ebben az időszakban nagyon bennem élt ez a mondat: „Uram, ha Te akarsz, akkor én is.” Törekedtem arra, hogy meg tudjak bocsátani, és béke volt bennem a másik kolléga és az anyuka felé is. Az új gyógytornász pedig biztosította arról az anyukát, hogy én is jól végzem a munkám, nem szükséges hozzávinni a gyermekét.

Sz. Klára

Rolf Infanger fotóalbumából

► Rolf Infanger

Mariával, a feleségemmel nagyon egyszerű életünk volt, amit főként másoknak szenteltünk.

Házasságkötésünk első éveiben nagyon vágytunk gyermekekre, néhány év után Maria végre várandós lett, de elvesztettük a magzatot. Próbálkoztunk az örökbefogadással, de akkora én már túl idős voltam hozzá. Azt javasolták, hogy átmeneti időre fogadjunk be gyermekeket. Így is tettünk, és hat év alatt több mint 38 gyerek fordult meg nálunk, esetenként 4-5 hónapra, a leghosszabb idő pedig 11 hónap volt.

Egyik reggel a feleségem még ágyban volt, mikor indultam. Megkérdeztem tőle: „Jól aludtál?” Azt válaszolta: „Igen, de fázom egy kicsit.” Mikor ráterítettem a még meleg takarómat, azt mondta: „Tudod, hogy nagyon szeretlek?” „Persze, hogy tudom”, válaszoltam. Megcsókoltuk egymást, elindultam dolgozni, és amikor délután hazajöttem a munkából, térdre rogyva találtam a konyhában. „Maria, mit csinálsz?”, kérdeztem, de nem felelt. Tüdőembóliát kapott és akkor már hiábavaló volt a segítség.

A rákövetkező napok tragikusak voltak, mert úgy éreztem, mintha kihúzták volna a lábam alól a talajt. Nem értettem,

Új feladat, kiút a krízisből

hogyan történhetett meg az, hogy egy 45 éves asszonynak ilyen fiatalon, az élete derekán el kellett mennie. Mély krízisbe kerültem, a hitemben is. Nem akartam elfogadni ezt a keresztet, de feltettem magamnak a kérdést, mit tett Jézus a kereszten. Ő is azt kiáltotta: „Miért? Miért hagytál el engem?” Semmit nem értett, de aztán mégis rábízta magát az Atyára: „Kezedbe ajánlom lelkemet.” Úgy éreztem, hogy nincs jövőm. Kértem Istent, hogy Ő vezessen, és ezt mondtam neki magamban: „Ha tényleg létezel, segíts, mutasd meg, mit kell tennem a jövőben!” Ha most visszatekintek, elmondhatom, hogy valóban így történt.

Maria temetése után az egyik barátom megkért, hogy menjek el vele Mianmarba. Azt sem tudtam, hogy hol van az a Mianmar. Ő azért ment oda, hogy segítse a Fokoláre Mozgalmat, mely születőben volt az országban. Kicsit elgondolkodtam javaslatán, és azt mondtam: „Talán ez a legjobb, amit tehetek. Így legalább nem vagyok egyedül, és nem csak magammal és a problémáimmal foglalkozom.” Három hónap múlva útnak indultunk.

Lenyűgöztek ezek az egyszerű és szívélyes emberek. Találkoztam Carolus atyával, és ez megváltoztatta az életemet. Elmesélte, hogy egy 3800 lélekszámú faluban plébános, de van egy gyermekotthona is, ahová távoli településekről érkeznek gyerekek, és a falujában járnak iskolába, 120-an vannak. Megkérdeztem tőle: „Mennyi pénzre van szükséged naponta 120 gyerek ellátásához?”

Utánaszámolt, mennyibe kerül az

élelmiszer, az öltözködés, a gyógyszerek, mennyi a beiskolázási költség, az üzemanyag, a villanyszámla, majd ezt válaszolta: „25 euróra”. „25 euró 120 gyereknek? Ez lehetetlen. Valamit rosszul számoltál.” „Nem, tényleg így van.” Ez teljesen megváltoztatta a felfogásomat az anyagiakat illetően, hogy hogyan használjam a pénzem.

Amint hazajöttem, elmeséltem a barátaimnak, rokonaimnak, ismerőseimnek, és sorban elkezdtek pénzt adni. Az egyik azt mondta: „Ez elég lesz egy hétre”, a másik: „Ez elég lesz két napra”, a harmadik: „Itt van pénz egy hónapra.” Összegyűjtöttem a pénzadományokat és elküldtem neki. Aztán a legjobb barátom, aki ügyvéd, azt mondta: „Rolf, ha pénzt gyűjtesz, létre kellene hoznod egy egyesületet.” Meg is tettük ezt a barátaimmal, és az egyesületet a feleségemről neveztük el. Támogatásunkkal szeretnénk hozzájárulni, hogy az ott élők felelősségteljes, önálló emberekké váljanak, hogy segíteni tudjanak önmagukon és aztán a körülöttük lévőkön is.

Maria halála után éreztem, hogy a mennyei Atya kézbe vette az életemet, vezetett, irányított. Korábban nem vettem észre a dolgokat, Mariától tanultam meg, hogy odaforduljak a körülöttem élők felé. Az ő tekintetével jártam a világot. Ilyen értelemben érzem, hogy elkísér az utazásaimon, mert tudom, hogy van egy őrangyalom, aki rajtam tartja a tekintetét. ///

Forrás: collegamentoch.focolare.org
Fordította: Fekete Mária

Tíz évnyi gondoskodás

A németországi Maria Schregel Egyesület 2007 óta segít a mianmari Kanazogo faluban. Szerteágazó tevékenységet végeznek, kezdetben már meglévő projekteket támogattak, de ez elmúlt tíz évben számos újat is létrehoztak, folyamatosan reagálva a helyi szükségletekre. Elsőként a gyermekotthon működését támogatták, ahol az étkeztetés és az egészségügyi ellátás mellett alapfokú iskolai képzést és angolnyelv oktatást is nyújtanak, majd egy idősothton létrehozásában segítettek. 2008 májusában a mintegy 200 000 áldozatot követelő Nargis tájfun söpört végig az országon. Kanazogóban 1700-an találtak menedéket, számukra gyorssegélyt nyújtottak. A katasztrófa miatt egyedül maradt nőknek létrehoztak egy mikrohitel konstrukciót, ahol egy-két évre adnak kölcsönt megélhetést biztosító vállalkozás beindításához. A faluban élő három fiatal tolószeles nő adta az ötletet, hogy előbb hírmű- majd varrótanfolyamot indítsanak, ami aztán más egészséges nőknek is jó lehetőségnek bizonyult. A távlatokat nyitó gyakorlati képzés mellett olvasás, írás, számolás is része a tananyagnak. Az egyesület segített egy kacsatenyésztő telep megvalósításában is, hogy a falu egyre inkább önfenntartóvá válhasson. Azért éppen a kacsára esett a választás, mert ez a baromfi jól bírja a helyi klímát, tojását és húsát is jól lehet értékesíteni. Mianmarban sokan élnek rizstermesztésből, az ő segítségükre jött létre a rizsbank, amelynek célja, hogy a természeti csapások miatt a termésüket elvesztő gazdák ne kényszerüljenek uzsorásokhoz fordulni. A legelőreutatóbb projektjük keretében egy hatéves periódusú kamatmentes kölcsönrel támogatták egy biogáz alapú erőmű megépítését. A korábban a folyóba öntött szemetet, a rizs pelyváját használják fel metángáz előállításra. Az elégetett gázt egy tehergépkocsi tartályába vezetik és elektromos árammá alakítják. 2013-ra elérték, hogy az egész faluban van áram és ez más téren is jelentős pozitív változásokat hozott az ottaniak életébe. Mivel Kanazogo egyre önállóbbá vált, 2015 óta egy másik faluban, a Mianmar belsejében lévő Chin-Statében is tevékenykednek. ///

Csikné Sisák Zita

Forrás: www.mariaschregel.org

Morgás helyett igen a valóságra

pixabay.com

Hogyan reagáljunk, ha tévedtünk? Mit tegyünk, ha félreismernek bennünket? Tanácsok egy derűsebb élethez a „szeretet bosszújával”.

► **Pasquale Ionata** //

*pszichológus,
pszichoterapeuta.
Elsősorban
családterápiával,
kapcsolati
válságkezeléssel
foglalkozik.*

Miért van az, hogy a mogorva ember csak zsörtölődik, a siránkozóknak állandóan panaszsra áll a szája, a vérbeli kritizálónak pedig semmi és senki nem jó? Azért, mert nem tudják elfogadni a valóságot. Elvi megfontolásból vagy a szokás hatalmától vezetve lázadnak. A pszichikai megbetegedések mind a valóság elutasításából fakadnak.

Vegyünk példának egy embert, aki a hegyekbe utazik nyaralni. Amikor reggel felkel, és meglátja, hogy kinn borzalmas az időjárás, rögtön panaszkodni kezd: „Minek is vagyok itt ebben a siralmas időben? Soha többet nem jövök ide!” Az időjárás ettől nem változik meg, de ő mérgezi a lelkét és elrontja a napját, és a családjáét is. Képzeljünk el ezzel szemben egy olyan embert, aki képes elfogadni a helyzeteket. A reggeli ébresztő után reálisan és egyben jókedvűen reagál, ezzel a gondolattal: „Elfogadom az időt, úgy ahogy van, nem hagyom, hogy kedvem szegje. Akkor is

szép napunk lehet, ha esik az eső.” Ebben az emberben van egy dinamikus derű, amely biztosítja számára a lelki egyensúlyt, és ez könnyen átragad másokra is.

Ezért fogadd el magad úgy, ahogy vagy, fogadj el másokat olyannak, amilyenek, és fogadd el az élet ritmusát úgy, ahogy eléd tárul! Az emberi jólét titka, kulcsszava csak ennyi: 'igen'.

Az elfogadás a legemberibb és a leginkább emberivé tévő cselekedet. De csak az alázatosság és a mentális nyitottság segítségével valósulhat meg. Ezek képessé tesznek minket arra, hogy megértsük, minden ember ugyanolyan, senki sem csálhatatlan és senki sem mentes a hibáktól. Az értelmes élet megtapasztalása tehát abban áll, hogy a személyes képességeinket valami nálunk nagyobbak a szolgálatába állítjuk, és ebbe másokat is bevonunk, mert ugyanolyan értékesnek tartjuk a másik embert, mint saját magunkat.

Amikor egy beszélgetés során valaki igazat ad nekünk, jó érzés tölt el. Ennek az az oka, hogy amikor valami helyeset cselekszünk, az agyunk kellemes érzetet kiváltó kémiai anyagokat termel. Ezért megvan bennünk a késztetés, hogy igazunk legyen, sőt, olyan helyzeteket teremtünk, amelyekben ez megmutatkozhat. Ezzel szemben a bizonytalanság fenyegető érzetet kelt, miközben az agy megrögzötten vágyik a bizonyosságra. A panaszkodásaink ezért tudat alatt úgy vannak programozva, hogy megerősítik a mindig bizonytalan énünket.

És ha egyszer meg vagyunk győződve valamiről, általában keresni próbáljuk a bizonyítékokat, amelyek megerősítik az álláspontunkat, és kiszűrjük azokat a tényezőket, amelyek ellenkező következtetésre vezetnek. Így amikor igazunk van, azt érezzük, hogy felsőbbrendűek vagyunk, és ez az érzés megteremti a maga „ellenségét” is. Az egónknak ugyanis ellenségre van szüksége ahhoz, hogy meghatározza saját határait, és megerősítse saját magát az adott konfliktuson keresztül. Az ellenérzéseink a bizonytalansággal és a nem egyértelmű helyzetekkel szemben fékezőleg hatnak ránk, de az alázatos és mentálisan nyitott hozzáállással akkor is nyugodtak maradhatunk, ha tévedtünk, hisz ez a szemlélet lehetővé teszi, hogy szabadon módosíthassunk a gondolatainkon, és kiválasszuk a kézenfekvőbb megoldást.

Ehhez persze sok gyakorlásra van szükség, de egyszerű folyamatról van szó: csak meg kell győznünk magunkat, hogy időnként tévedünk. Így, amikor ez bekövetkezik, nem szegi kedvünket, hisz a tévedéseinket már nem veszélyhelyzetként fogjuk fel.

Mi több, akár még azt is felfedezhetjük, hogy a hibáink biztosabbá tehetnek bennünket, mert az alázatos és

mentálisan nyitott hozzáállás megvéd minket az élet különböző helyzeteiben. Már nem fogjuk arra vesztegetni az időnket, hogy mások felett ítélkezzünk. De mi van akkor, amikor mások ítélkeznek fölöttünk? Óriási szabadságérzetet adhat a tudat, hogy semmi sem forgathat fel teljesen bennünket és nem sújthat le ránk, ha képesek vagyunk uralkodni az érzéseink felett, afelett, hogy hogyan alakítjuk és kezeljük a helyzeteket, a dolgokat, az embereket, és az ő véleményüket rólunk. Senki sem boríthat ki minket, ha mi nem engedjük meg.

Mindenesetre néhány dolgot érdemes tudni: Ha egy ember rosszakat mond valakiről, akkor az a rossz már benne lakozik, és mivel nem akarja elfogadni, ezért elveti magától és kivetíti másokra. Buddha a rágalmazók kapcsán azt mondta, hogy saját magukban tesznek ezzel kárt, mert „ha egy ember felköp az égbe, az nem az eget piszkítja be, hanem nyála az ő arcába hullik vissza”.

És végül, nem fogunk bosszankodni, ha a következő, látszólag ellentmondásos, de hatékony stratégiát alkalmazzuk: ha valaki rosszindulatú pletykákat terjeszt rólunk, ne rontsunk rá az illetőre és ne akarjuk tisztázni a helyzetet, hanem legyünk sokkal kedvesebbek, és nyilvánosan fejezzük ki, hogy mennyire nagyra becsüljük! Így nagyon zavarba hozhatjuk, mert semmi sem elviselhetetlenebb a gyűlölködő számára, mint a mi nyilvánvaló kedvességünk az irányában. Másrészt nincs jobb „bosszú”, mintha szeretjük azt, aki rosszat tesz velünk. Összefoglalva: egyrészt ne kritizáljunk és ne szóljunk meg másokat, másrészt ne is szenvedjünk csendben, hanem... álljunk „bosszút” a szeretettel! ///

Fordította: Szeles Ági
Forrás: CN

Fotó: CN

A bocsánatkérés felszabadít

► Rosalba Poli és Andrea Goller //

„Bocsáss meg, tévedtem!” – milyen sokszor esett volna jól, ha ezekkel a szavakkal fordult volna hozzánk valaki, aki igazságtalanul viselkedett velünk. De ez nem mindig történt meg, és nem mindig sikerült lazán eltekintenünk a mulasztásától. Mások ugyanezt mondhatnák el rólunk. 2015 májusában, egy általános kihallgatáson Ferenc pápa három szót húzott alá, mely „utat nyit a jó családi életre”: Az első a „megengeded?”, a második a „köszönöm!”, a harmadik pedig épp a „bocsáss meg!”. „Egyszerű szavak, de mégsem olyan egyszerű a megvalósításuk! Nagy erőt rejtenek magukban: segítenek megőrizni az otthont, még ha ezernyi nehézséggel és feladattal kell is megbirkózni, ám ha hiányoznak, repedések keletkeznek a falon, melyek akár az egész házat is romba dönthetik.”

Számtalanszor megtapasztaltuk, hogy amikor sikerül bocsánatot kérni, felszabadító annak, akit igazságtalanság ért, de leginkább annak, aki okozta. Sőt, ha képesek vagyunk más hibáját is magunkra venni, jó irányba billenthetjük a másikat, a helyzetet. Végül is, nem az áll az evangéliumban: „Ha eszedbe jut, hogy testvérednek valami panasa van ellened... menj el, békülj ki testvéreddel”? ///

Fordította: Prokopp Katalin
Forrás: CN

Visszajöttek!

– Csirip-csirip, csip-csirip!
– Mi ez már megint? Nem hagynak aludni! Miaúú!
Ja persze! Lehet, hogy megjöttek a fecskék! Vajon Ferkó is köztük van?

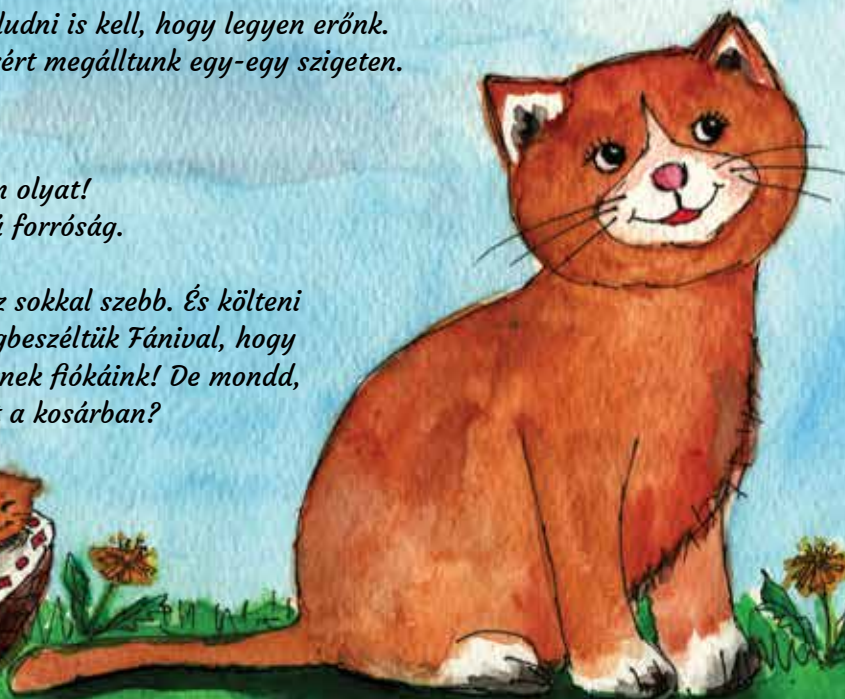
Cirmi szeméből rögtön kiment az álom. Egy röpke pillantást vetett kölykeire, akik édesen aludtak, és elindult felfedező útjára. Nem kellett messzire mennie, egy fecske éppen feléje szállt.

– Szia Cirmi!
– Szia Ferkó! De jó, hogy megjöttetek! Sokat gondoltam rád!
– Én is gondoltam rád, Cirmi!
– Hogy bírtad a hosszú utat? Azt hallottam, hogy legalább 10 000 kilométert repültetek.

– Nem tudom mennyit repültünk, de nagyon hosszú volt az út. Egy ideig élveztem, fantasztikus érzés, ahogy a szárnyunkkal hasítjuk a levegőt, és gyönyörű tájak felett száguldunk! De a végére már elfáradtam egy kicsit.

– Nem álltatok meg sehol?
– De, néha megpihentünk, meg aztán aludni is kell, hogy legyen erőnk. Persze a tenger fölött repülni kell, de azért megálltunk egy-egy szigeten. Viszont a sivatagban nem szálltunk le.

– Mi az a sivatag? Még sose láttam olyat!
– Ott csak homok van, meg iszonyú forróság.
– És hova mentetek?
– Egy ehhez hasonló helyre, csak ez sokkal szebb. És költeni csak itt tudunk. Képzeld, Cirmi, megbeszéltük Fánival, hogy együtt építünk fészket, és majd lesznek fiókáink! De mondd, Cirmi, mik azok a kis műtyürrék ott a kosárban?

- Nem mütyürkék azok, hanem a gyerekeim!
- Cica-mama lettél, Cirmi? De miért csupaszkod?
- Igen, Ferkó, mama lettem, és azért csupaszkod, mert nem régen születtek. Pár napja. Még a szemüket se tudják kinyitni. Csak aludni és szopni tudnak. De meglásd, hamarosan kinyitják a szemüket, és megnő a bundájuk is. Kíváncsi vagyok, milyen színűek lesznek.
- Bizonyára olyan szépek lesznek, mint te!
- Lehet. És ti hová fogjátok építeni a fészketeket?

– Szeretnénk a közelben találni egy jó helyet, hogy tudjunk majd beszélgetni veletek. És, hogy a gyerekeink is megismerjék egymást.

– Úgy örülök, Ferkó, hogy mi ketten megbarátkoztunk egymással. Ha nem kezdtünk volna el beszélgetni, most félnék tőled, hogy megesíped az orromat.

– Én is félnék, hogy megeszel. Hiszen mi olyan picik vagyunk, alig két dekások, könnyen be lehet kapni minket.

– Tudod, mi házi macskák ritkán eszünk madarakat – én meg soha, mióta a barátod vagyok – mert kapunk a gazdinktól bőséges ennivalót.

– Nekünk a természet a gazdánk, ő is bőségesen ad, de meg kell találnunk, hova teszi. Én is örülök, hogy barátok vagyunk! Nagyon sok dolgot megtudtunk egymásról. És én még sose láttam ilyen pici kiscicákat. Kíváncsi vagyok, milyenek lesznek egy hét múlva.

– Meglátjuk. De most megyek szoptatni, úgy látom, ébredeznek.

– Mi az a szoptatás?

– Persze, nálatok ilyen nincs. Ti apró rovarokkal tápláljátok a kicsinyeiteket, nekünk pedig, amikor kiscicáink születnek, termelődik tejünk, amit a kicsik kiszívnak belőlünk.

– Milyen érdekes! És amikor nincs kiscicád, akkor tejed sincs?

– Persze, hogy nincs. Hiszen fölösleges volna! De most már tényleg megyek.

Szia Ferkó!

– Szia Cirmi! Hamarosan újra meglátogatlak, és megmondom neked, hová raktuk a fészkiünket.

– Várlak, Ferkó!

Cirmi elment szoptatni, már ideje volt, a kicsik nagyon mocorogtak. Ferkó pedig megtalálta Fánit, és elkezdték keresni a helyet, hová is rakják a fészkiüket.

Munkáslétről őszintén

Veres Péter /1897–1970/ földnélküli zsellércsaládból származott. A négy elemi után autodidakta módon szerezte műveltségét. Kamaszkorától napszámos, majd vasúti pályamunkás volt. A paraszti életéről szóló első írásai jobbra baloldali folyóiratokban jelentek meg. 1945-től haláláig országgyűlési képviselő, a Nemzeti Parasztpárt elnöke. Ebben a minőségében még egy rövid időre „botcsinálta” hadügyminiszter is volt. Kossuth-díjat és több más kitüntetést is kapott. Kissé megkeseredetten halt meg. A *Pályamunkások* c. önéletrajzi ihletésű kisregénye 1950-ben jelent meg. Az idős főszereplő, már-még kubikus munkásként esténként meséli el életének a két háború közötti egyik évét. A bevezető gondolatokban a szerző megfogalmazza, hogy míg az irodalom évezredek óta „a szerelemből, a háborúból és a természet ábrázolásából meg a vagyonszerzés és a karrier útjának ábrázolásából élt”, ehhez képest korunkban „az irodalomban is el kell foglalnia az emberi munkának a maga helyét”.

Az előszó egyszerűségével tárulnak eléink a sokszor emberfeletti nehézségekkel teli magánélet és a pályamunkás sors embert faragó megpróbáltatásai. Megformálódik előttünk a két főszereplő, az író és egy barátja, erkölcsi szilárdsága. Átéljük, miként tudnak az amorfi, sokszor önző, lógással, tilos vadászatból, lopásból élő

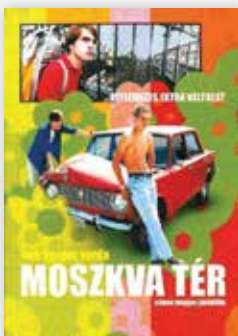
kusza embercsoportból összetartó, egymásért kiállni tudó közösséget kovácsolni, miközben mindvégig vállalják a nehézségeket, a nélkülözést. Az elbeszélő sokszor enyhe humorral színezi az egyhangú, nehéz hétköznapi biztos vállalását. Külön érdeme, hogy a történet nem zárul happy enddel, nyitva marad. Megrendítő, de egyben megtisztító történet. Feltárul egy hétköznapi, tiszta, felemelő emberi élet. ///

Hortoványi Jenő

A regény az ötvenes években megjelent több önálló kiadásban, majd később Veres Péter Válogatott művei-ben is (Szépirodalmi Könyvkiadó, 1973).

Régi pajtás

„Akkor találkozó kilenckor a Moszkván az óránál!” – Hányszor és hányszor hangzott el ez a mondat, hányszor volt ez a tér a biztos pont, az origó Budapesten. Az egyik generációnak egy fenyegető, hatalmas város nevét jelentette, a másiknak egy „találkozási csomópontot”. A Moszkva tér. Nem véletlen, hogy film lett belőle. Török Ferenc alkotása olyan frissességgel hasított bele az ezredfordulón a magyar mozgóképes életbe, mint két évtizeddel korábban Gothár Péter *Megáll az idő* című remeke. A *Moszkva tér* nem próbálja megfejteni, csúzni-csavarni a rendszerváltás eseményeit, egyszerűen elmeséli érettségiző diákok szemén keresztül saját történetüket. Azt, milyen lehetett 1989 tavaszán fiatalként élni Magyarországon: gazdagként, csendes megbúvóként, okoskodó zseniként vagy éppen nagydumás tahóként.

Petya és néhány haverja gyülekeznek az óra alatt este kilenckor, zsebben a bulik címei, kezdődhet az éjjel! Innentől pedig Orom utca 8, hamisgulyás, Nagy Imre, szerelmek, Zsiguli, „Amrestad”. Ez a spontaneitás jellemző az egész filmre. Különböző helyzetekben látunk bele a rendszerváltozás-kori fiatalság viselt dolgaiba, és ha közben mosolyra húzódik a szánk, vagy ráeszmélően bólogatunk, akkor tudhatjuk, megvan a közös pont, mi is átértük mindezeket.

A *Moszkva tér* generációs film, de abban az életérzésben, amit megmutat, ott találhatja magát minden érdeklődő. Kiváltképp, amikor azon tűnődünk magunkban az óra alatt, hol tudnánk enni egy kiadós csalamádés hamburgert. ///

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

Közösségi Filmklub az Új Város Központban
(1088 Budapest, Rákóczi út 29.)
2017. június 2. péntek, 19:00: *Moszkva tér*

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány

1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csíkné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 6 szám.

Egy példány ára: 600 Ft

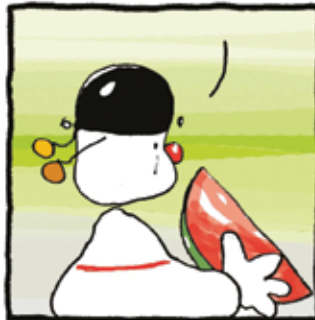
www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6–10. oldalon.

Fotó: © Depositphotos.com/ jdpaeak

Írta és rajzolta:
Walter Kostner

DINNYE VILÁG

EGY SZÖRNYŰSÉGET
HALLOTTAM MA!TEGYÜK FEL, HOGY EZ A
DINNYE A VILÁG.MOST FELOSZTOM
TÍZ SZÉP SZELETRE.TE, AKI A KÖVÉREBB VAGY,
AZ EMBERISÉG 80%-ÁT
KÉPVISELED.VEGYÉL EL
KÉT SZELETET!NEKEM, AKI AZ EMBERISÉG
20%-ÁT KÉPVISELEM,
NYOLC SZELET JUT.LÁTOD, MICSODA
SZÖRNYŰSÉG!GYERTEK,
MINDENKINEK JUT
A DINNYEBŐL!

Kostner W.

XXV. Szent István Könyvhét

2017. május 22–27.

Budapest, V., Ferenciek tere

Szeretettel várjuk az
Új Város pavilonjában!

A könyvhét keretében

május 25. csütörtök

16 órakor *Isten önkéntesei*

***Magyarországon* című**

kötet bemutatója a

Stephanus Könyvesházban.

(Budapest, V., Kossuth Lajos

utca 1.) A kötet szerkesztői

beszélgetnek vendégeikkel.

újváros
egy lap, ami összeköt

2017/3.